

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Ἐκφραστικὸ τοπίο βγαλμένο ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῆς Σάμης στὴν Κεφαλονιά (δεξιὰ τὸ Θίκι, ἀριστερὰ ἡ Ἐρισσος).

(Σχεδίασμα τοῦ ζωγράφου
κ. Γ. Βελισσαρίδη)

"Ἔτος Α'

'Αριθ. Φύλλου 9

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.41.φ4.0013

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ
ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ
ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΠΑΝΑΓΗΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

ΑΡΙΘ. 9
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
1934

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΑΝ

Μπάμπης "Αννίνος

Καθώς είχαμε αναγγέλει αυτό το φύλλο είναι χαρισμένο στο Μπάμπη "Αννίνο. 'Επειδή όμως σε κείνους που απευθυνθήκαμε δὲν μᾶς ετοίμασαν ὅλοι τὴν συνεργασία τους ἐγκαίρως ὥστε νὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, γι' αὐτὸ σήμερον δημοσιεύουμε μὴ βιογραφικὴ μελέτη τοῦ ἐκλεκτοῦ μας συνεργάτου καὶ ποιητοῦ κ. Σπ. "Αννίνου, ἀνεψιοῦ τοῦ Μπάμπη πού καθὼς γράφει ὁ ἴδιος: «ἠθέλησα νὰ δώσω μὴ κάποιον ἱστοριοδιρικὴν χροιά, γιατί ἔτσι νομίζω ὅτι θὰ ἐνδιψέρον πότερον τοὺς ἀναγνώστες τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων». 'Επίσης δημοσιεύουμε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ γράμμα τοῦ γνωστοτάτου παλαιοῦ πολιτευτοῦ καὶ ἐπὶ σειρᾶν ἐτῶν βουλευτοῦ κ. Μ. Καβαλλιεράτου, πού ἐπῆρξε στενὸς φίλος τοῦ "Αννίνου, καθὼς καὶ ὀρισμένα χρονολογήματα γνωστῶν "Αθηναίων λογίων πού ἐδημοσιεύθησαν εἰς τίς ἐφημερίδες καὶ εἶναι στοὺς πολλοὺς ἀγνωστα. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀγοπορήσαντα ἄρθρα γνωστῶν λογίων καὶ διανοουμένων.

Σὲ μένα πού ὑπογράφω τίς λίγες αὐτὲς γραμμές, σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖο στενοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐκλιπόντος, σ' ἐμένα πού γνώρισα τὸν συγγραφέα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον, σ' ἐμένα ἔλαχε τὸ θλιβερὸ καθῆκον νὰ γράψω τὴ βιογραφία του.

Δὲ θὰ περιαιτολογήσω, ἀλλὰ καὶ δὲ θὰ περιτολογήσω. Ἡ ζωὴ ἄλλως τε τοῦ Μπάμπη στάθηκε τόσο ἀπλὴ καὶ τόσο μετρομένη, ἢ ἀπλὴ καὶ σταθμισμένη ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου πού ἀπὸ τὰ παιδικὰ τοῦ χρόνια ὡς τὰ γεράματα ἀφιερῶθηκε στὸ ἀγαριστο ἴσως ἔργο τῆς θεραπειᾶς τῶν

Μουσῶν καὶ τῶν γραμμάτων.

Ὁ Μπάμπης γεννήθηκε—ὅπως εἶναι γνωστὸ—στὸ Ἀργοστόλι τῆς Κεφαλονιάς τὸ 1852, καὶ ἦταν γόνος παλαιᾶς Ἐπανησιακῆς (Κεφαλληνιακῆς) οἰκογενείας.

Προκειμένου νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Μπάμπη ἄς μᾶς συγχωρηθῇ μὴ παρένθεση γιὰ τὴν οἰκογένεια ἀπὸ τὴν ὅποια κατήγετο, γιατί ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἔπαιζεν ἄλλοτε ἕνα σπουδαιότατο ρόλο κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ὀλοκληροῦ καὶ πλέον αἰῶνος στὰ δημόσια πράγματα τῆς Ἐπτανήσου, πολλὰ δὲ μέλη τῆς ἐλάμ-

ΠΑΡΟΒΑΤΗΛΟΣ
ΕΠΙΜΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑΙΓΙΟΥΡΙΟΥ

πρυναν με την όχι μόνο ευγενικιά, αλλά και ανθρωπιστική των δράση την ιστορία της Ἐπτανήσου και ιδιαίτατα της Κεφαλονιάς.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Ἀννίνων κατὰγεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Βυζάντιο. Στὴ Βυζαντινὴ δὲ ἱστορία ἀναφέρεται καὶ ἕνας *πρωτοσπαθάριος* Ἀννίνος, τίτλος ποὺ ἰσοδυναμεῖ περὶπου μὲ τὸν τίτλο γενικοῦ ὑπασπιστῆ τοῦ αὐτοκράτορος.

Σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοση ποὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Κεφαλονίτη ἱστορικὸ Τσιτσέλη (Κεφ. Συμ. 65) οἱ Ἀννίνοι εἶναι ἀπόγονοι τῆς ἀρχαίας καὶ διακεκριμένης Βυζαντινῆς οἰκογενείας τῶν Ἀοίνων (τὸ *ι* μὲ *οι*), τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἔγινε κατὰ συγκοπὴν Ἀνοιος, ἡ δὲ μορφή αὐτῆ τοῦ ὀνόματος (Ἀνοιος μὲ *οι*) ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη ἀκόμη καὶ σήμερα ἐν χρήσει σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Εἰς τὴν Κεφαλονιά συναντῶνται οἱ Ἀννίνοι ἐγκατεστημένοι ὡς φεουδάρχαι τῷ 1262. (Micosich et Müller, Aeta et Diplo gr. M. Aevi 12, 18, 20 etc...)

Φαίνεται, ὅτι ἀργότερα ἐπέρασαν εἰς τὴν Ἀκαρνανία, ὅπου ἐξουσίαζαν ἕνα τιμάριο, παραχωρηθὲν εἰς αὐτοὺς προφανῶς ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀννινον».

Εἰς μίαν «Προκήρυξιν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του» ὁ Δρ. Γιὸν. J. Αἰνίνο ἐκδηλώνεται ὡς ἀκολουθῶς τῆ 23 Σεπτεμβρίου 1879: «Γνωρίζετε τὸ αἷμα, ὅπερ ρέει εἰς τὰς φλέβας μου. Τοῦ Ἀννίνου Ἀκαρνανίας ἐπ' μαρτυρεῖ τὸ ὄνομά μου».

Ἀπὸ τῶν Ἀκαρνανία δυὸ ἀδελφοί, ὁ Ἡλίας καὶ ὁ Πέτρος Ἀννίνος, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Κεφαλληνία, φεύγοντες τὴν δίωξιν τῶν Μουσουλμάνων.

Εἰς τὴν «Προκήρυξιν» τοῦ Γιὸν. J. Αἰνίνο τὴν προαναφερθεῖσαν, διαβάζουμε στὴ σελίδα 17:

«Ἀφ' ὅτου ἔφθασα εἰς διανοητικὴν ἡλικίαν καὶ ἔμαθα πόθεν ἡ καταγωγὴ μου, αἰμόφυρτος παρίσταται

αἰείποτε ἐνώπιόν μου ἡ εἰκὼν τῶν δυὸ ἀδελφῶν, διασωθέντων ἐκ τῆς θηριωδίας τῶν ἀδυσωπῆτων Ὄθωμανῶν, [καταλιπόντων στέγην καὶ περιουσίαν εἰς τοῦ Ἀννίνου καὶ καταφυγόντων εἰς Κεφαλληνίαν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς χριστιανικῆς σημαίας τῶν Ἐνετῶν».

(Eugène Rizo Rangabé, Auteur du livre d' or de la Noblesse Phanariote. «Livre d' or de la Noblesse Jonienne—Céphalonie».)

Κατὰ τὸν Τσιτσέλην ἡ ἀπονομὴ τοῦ τίτλου τοῦ Κόμητος εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν ἔγινε τῷ 1691. Μὲ τὴν χρονολογίαν αὐτῆν συμφωνεῖ καὶ ὁ ἱστοριοδίφης Σπύρος Θεοτόκης.

Ἄλλοι ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ τίτλος τοῦ Κόμητος ἀπενεμήθη εἰς τὴν οἰκογένειαν Ἀννίνου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1593—1604. (Σπύρου Θεοτόκη. Ἀρχεῖα Ἰονίου Γερουσίας.)

Ἡ οἰκογένεια αὐτῆ, ὡς γνωστὸν ὑποδιαιρεῖται εἰς διαφόρους κλάδους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πλέον διακεκριμένοι εἶναι ὁ τῶν Ροδοθεάτων, τῶν Καβαλιεράτων, τῶν Φουσεκιδῶν, τῶν Χωραφάδων, τῶν Ἀναστασάτων, τῶν Σαββάκηδων.

Γνωσταὶ διὰ τὰ ἀτυχεῖ ὅσον ἀφορᾶ τὴν νῆσον τῆς Κεφαλονιάς ἀποτελέσματα εἶναι καὶ αἱ ἔριδες τῆς οἰκογενείας αὐτῆς καὶ ἰδίως ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον διεδραμάτισεν κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ἐναντίον τῆς οἰκογενείας Μεταξᾶ, ἡ ὁποία ἐπίσης ἦτον ἐκ τῶν κυριωτέρων καὶ ἰσχυροτέρων οἰκογενειῶν τῆς νήσου.

Πολλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ἀννίνων διεκρίθησαν ὡς στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοί, ἐπίσης δὲ πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀνῆλθον εἰς ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.

Μεταξὺ αὐτῶν περιοριζόμεαστε ν' ἀναφέρουμε:

Τὸν ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ (1732—1745) — τὸν Ἰωάννικιον (1783—1817) — Συνόικου τῆς νήσου. Τὸν Ἡλία (1636—1650) τὸν Bonfilio (1639) τὸν Γεώργιο (1718) τὸν Ἀναστάσιο (1723) τὸν Μαρίνο (1738) τὸν

Ίωάννη (1760) τὸν Σάββα (1778—1796) τὸν Χριστόδουλο (1782) κ.λπ.

Τοὺς Κυβερνήτας τῆς Ἰθάκης.

Ἀναστάσιο (:680), Εὐάγγελο (1688), τὸν ἱππότη Ἀνδρέα (1740), τὸν Σπυρίδωνα (1755), τὸν Γεράσιμο (1771), τὸν Ἀναστάσιο (1781), τὸν Ἰωάννη (1784), τὸν Χριστόδουλο (1790) καὶ τὸν Γεώργιο (1796).

Ὁ Μπάμπης, λοιπόν, καταγόταν ἀπὸ τὸν κλάδο **Σαββάκη**.

Ὁ κλάδος αὐτὸς τῶν **Σαββακαίων**, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἀρχηγό του **Σάββα** ἢ **Σαβέριο** (Saverio) Ἀννίνο, υἱὸ τοῦ Γιοβαννί ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὸ ἔξῃς :

Διότι ἐξὸν ποὺ ἔδωσε πολλὰ διακεκριμένα μέλη, ἔδωσε καὶ μερικά, τὰ ὁποῖα, δημοκρατικῶν φρονημάτων, κατ' ἀντίθεσι πρὸς τὴν ἐν γένει συντηρητικὴ πολιτικὴ τῆς οἰκογενείας ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν ἔνωσι τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

Ὁ Μπάμπης ἦταν γυιὸς τοῦ Γερασίμου Ἀννίνου (υἱοῦ τοῦ Δημητρίου) καὶ τῆς **Ἐλενας** ἢ Ἐλένης κό-

ρης τοῦ Ἀντρέα Σκιαδᾶ. Οἱ γονεῖς του ἦσαν, βέβαια, δικαίωματι γεννήσεως εὐγενεῖς, ἀλλὰ δὲν ἦσαν πλεόν πλούσιοι, ἦσαν ἀπλῶς εὐποροί.

Ἔτσι ὁ Μπάμπης βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃ τὴ βιοπάλη σχεδὸν ἀπὸ τὰ μαθητικά του χρόνια.

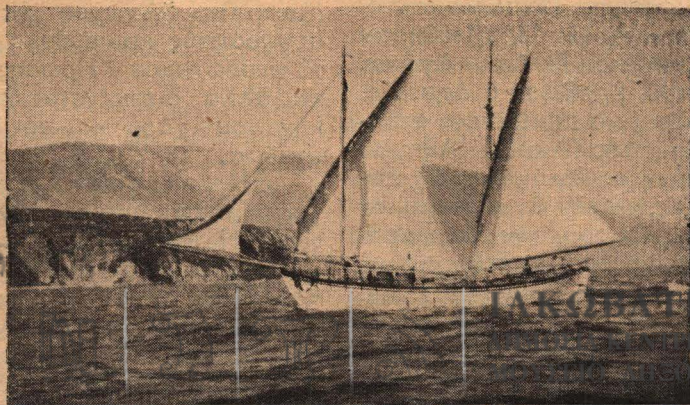
Ἦταν ζωηρὸς καὶ ἀνυπότακτος ὡς μαθητῆς. Ἀποστρεφόταν τὰ τακτικὰ μαθήματα καὶ τὰ **ὥρολόγια** καὶ ἠρέσκετο εἰς τὴν **ἐλευθέραν** μελέτην. Διεκρίνετο, ὅμως, διὰ τὴν ἰσχυράν του ἀντίληψιν καὶ τὸ δηκτικὸ πνευμά του.

Πνεῦμα φύσει ἀνήσυχο ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐγκαλείψῃ τὴν πατρικὴν στέγη, ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τῶν γονέων του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, πρὸς ἀναζήτησιν **τύχης** καὶ **μέλ-λοντος**.

Ἄλλ' ἔπειτα, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, μεταμεληθεὶς καὶ ἐννοήσας καλά, ὅτι δὲν ἦτο δι' αὐτὸν ἡ ἐργασία τὴν ὁποῖαν ἠναγκάσθη νὰ μετέλθῃ ἐκεῖ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν καὶ συνέχισε τὰ μαθήματά του.

Νεαρὸς ἀκόμα στὸ Ἀργοστόλι

Καλλιτεχνικὲς φωτογραφίαις

ΙΑΚΩΒΑΚΕΙΟΣ
ΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΥΡΙΟΥ

Ἀπὸ τὸ νησί μας: **Καλὸ ταξίδι**

Τοῦ κ. R. Coste

βγάζει τὴν περίφημη ποιητικὴ συλλογὴ του, τὸ «Λυκαυγές», γραμμένη σὲ καθαρεύουσα γλῶσσα, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε ὄχι μόνο νὰ ἐκτιμηθῆ ἀπὸ τοὺς μορφωμένους φιλολογοὺς κύκλους τῆς γενετῆρας, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς τοὺς φιλολογικoὺς κύκλους τῆς Ἀθήνας, νὰ χαρακτηρισθῆ δὲ ὡς ὁ Ἀλφρέδος Ντὲ Μυσσὲ τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἐποχὴ του.

Τὰ λυρικά του ποιήματα εἶχαν, βέβαια, μίαν πρωτοτυπία, μιὰ δύναμι, μιὰ ποιητικὴ διάθεσι ἄρκετὰ ἀξιόλογη, ἀλλὰ φαντάζομαι, ὅτι ὁ Μπάμπης Ἄννινος, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινεν ὁ ἀριστοτέχνης τοῦ πεζοῦ λόγου καὶ ὁ κράτιστος τῶν εὐθυμογράφων μας, δὲν θὰ τοὺς ἀπέδιδε πλέον τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδωσαν εἰς αὐτὰ τότε οἱ κριτικοὶ τῆς Μούσας του.

Ἀργότερα ἐπηκολούθησεν ἡ ἔκδοσις καὶ δευτέρης ποιητικῆς συλλογῆς, τῆς «Ἀνατολῆς», ἡ ὁποία ὑποβληθεῖσα τότε εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν εἶχεν τὴν ἰδίαν τύχην μὲ τὴν πρώτην συλλογὴν του, ἡ ὁποία εἶχε βραβευθῆ.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι καὶ ἄλλοι τότε ἐκ τῶν ἀρίστων θεραπόντων τῆς λυρικῆς Μούσας, ὅπως ὁ κατόπιν διακριθεὶς καὶ καταλαβὼν μεγάλην θέσιν εἰς τὰ γαλλικὰ γράμματα Ἰωάννης Παπαδιαμαντόλος (Jean Moreas), δὲν ἐβραβεύθησαν κατὰ τὸν ποιητικὸν ἐκείνον ἀγῶνα. Ἔτυχε δὲ τοῦ βραβείου ὁ Δημ. Γρ. Καμπούρογλους, ὁ σημερινὸς σεβαστὸς Πρόεδρος τῆς Ἀκαδ. Ἀθηνῶν καὶ ἀκαταπόνητος ἐρευνητῆς τῆς πατρίδος ἱστορίας, διὰ τὴν ἀνακρεόντειον κάπως συλλογὴν του, τὴν ἐπιγραφομένην «Ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου».

Ὁ Μπάμπης, ὅπωςδὴποτε, ἐγκατέλειπε τότε τὴν λυρικὴν ποίησιν χάριν τῆς δημοσιογραφίας. Ὡς δημοσιογράφον, ὅμως, δὲν εἴμαστε ἐμεῖς ἀρμόδιοι νὰ τὸν κρίνομε.

Ἀργότερα μῆκε καὶ στὸ διπλω-

ματικὸ στάδιο. Τὴν πρώτην φορά, ἀκολουθώντας ὡς ἄλλος Σάντσος, κάποιον συμπρατιώτην του μεταβαίνοντα εἰς τὴν Προξενικὴν του θέσιν στὴ Σαρδηνία, εἰς τὸ Cagliari. Εἶναι τότε πού ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς φίλους του, τὴν παρέα τοῦ Ἀργουστολίου, σκωπτικῶς, τὸ παρατσουκλι ὁ «Κάλιαρης».

Ἀργότερα μετέβη ὡς ὑποπρόξενος τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου τῆς Νεαπόλεως, στὸ Castellamare del Golfo, καθὼς ἐπίσης καὶ ὡς ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τοῦ Ἑλληνοῦ πρεσβευτοῦ Ρώμης.

Κατὰ τὴν πολυχρόνιον διαμονὴν του στὴν Ἰταλία ἐγνωρίσθηκε ὄχι μόνο μὲ πολλοὺς Ἰταλοὺς διανοουμένους, ἀλλὰ καὶ συνήψε ἄρκετάς γνωριμίας μὲ πολλοὺς εὐγενεῖς καὶ πολιτικούς, ἰδίως τῆς Νεαπόλεως.

Καὶ θὰ ἔμενεν, ἴσως, γιὰ πάντα ἐκεῖ, ἂν δὲν προσεβάλλετο ἀπὸ τὸν ἐνδημοῦντα τότε στὴν Νεάπολι κοιλιακὸν τύφο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐσώθη μὲν, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἑλλάδα κατὰ συμβουλήν τῶν θεραπόντων ἱατρῶν.

Στὴν Ἀθήνα εἰργάσθη ὡς συντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ Κορομηλά, μαζί δὲ μὲ τὸ συγγενῆ του—καὶ ὄχι ἀδελφὸ του, ὅπως τὸν ἔγραφαν τὰ ἡμερήσια φύλλα στὶς νεκρολογίαις πού τοῦ ἀφιέρωσαν—τὸν Θέμο Ἄννινο, ἴδρυσεν τὸ γελοιογραφικὸν καὶ σατυρικὸν «Ἄστου» (1885). Ὁ Μπάμπης Ἄννινος ὡς σατυρικὸς συγγραφεὺς καὶ εὐθυμογράφος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς» καὶ ἄλλα, διακρίνεται διὰ τὴν ἀττικὴν του χάρι καὶ τὸ δηκτικὸν του πνεῦμα.

Ἐξέδωκεν ἐπίσης σειρὰν εὐθυμογραφημάτων ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ἀττικαὶ Ἡμέραι», «Ἐδῶ κ' ἐκεῖ». Συνεργάζετο δὲ σὲ ὄλα τὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἐγκατεστημένα πολλὰ μελέται καὶ πολλὰ κερὰ τοῦ ἑλληνοῦ. Κατὰ τὰ ἔτη 1891-1895 διηύθυνεν τὸ περιοδικὸν τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός», τοῦ ὁποῖου

ὑπῆρξεν ἄλλωστε ἓν ἐκ τῶν πρώτων μελῶν.

Συγχρόνως ἐπεδόθη εἰς τὸ θεάτρον διὰ τὸ ὁποῖον ἔγραψε σειρὰν κωμωδιῶν, ὅπως τὸ «Ζητεῖται ὑπηρέτης», ἢ «Νίκη τοῦ Λεωνίδα» κ.ἄ.

Πολὺ βραδύτερον ἔγραψε καὶ ἓνα μονόπρακτο δραματάκι ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἀντικατοπτρισμός».

Ἄλλ' ἢ θεατρικὴ παραγωγή του εἶναι ἀξιόλογος μᾶλλον ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος καὶ ὄχι ποσότητος.

Προτοῦ πεθάνη μιλοῦσε διὰ τὴν συγγραφὴν ἐνὸς ἱστορικοῦ θεατρικοῦ ἔργου, παρμένου ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ἐπανάστασι, τῆς ὁποίας τοὺς ἥρωας ὡς ἱστορικούς συγγραφεὺς ἐλάτρευε. Ἄλλ' εἶναι ζητήμα, ἂν ἐπρόλαβε νὰ πραγματοποιήσῃ μέχρι τέλους τὴν θεατρικὴν αὐτὴν σύλληψιν καὶ ἂν σώζονται κἂν χειρόγραφα τοῦ ἔργου του αὐτοῦ.

Ὡς ἱστορικός συγγραφεὺς ὁ Μπάμπης Ἀννίνος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλὴν τύχην νὰ ἐνθαρρυνθῇ εἰς τὰς ἱστορικὰς μελέτας του, κατὰ τὰ πρώτα βήματά του, ἀπὸ τὸν μεγάλον ἱστορικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τὸν Παπαρρηγόπουλο, μᾶς ἔδωσε σειρὰν ἀξιολόγων ἔργων, ὅπως τὸ «Νίκαι κατὰ Βαρβάρων» (1911), τὰ «Ἱστορικὰ σημεῖωματα», εἰς τὰ ὁποῖα ἐξχωρίζει ἢ μελέτη του περὶ τοῦ ἥρωος τῆς Ἐπαναστάσεως Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου, ἢ ὁποία ἔχει τὸν χαρακτηριστὴν τῆς ἐπανορθώσεως τοῦ ἱστορικοῦ προσώπου τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ ἄλλα.

Ἐπίσης κατέγινε μὲ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν λαογραφίαν τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, ἐσκόπευε δὲ νὰ ἐκδώσῃ εἰς ξεχωριστὸν τόμον τὰς βιογραφίας τῶν ἐξεχόντων Κεφαλλήνων. Ἄλλ' οὔτε καὶ τὴν ἔκδοσιν αὐτὴν δὲν τοῦ ἐπέτρεψεν ὁ θάνατος νὰ πραγματοποιήσῃ.

Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω ἐδῶ, ὅτι εἶχε τιμηθῇ ἐκ τῶν πρώτων διὰ τοῦ «ἀριστείου τῶν γραμμάτων», ἀπὸ τῆς συστάσεώς του, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκός...

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» ἀποφασίσαντα ν' ἀφιερῶσόν σου σελίδας τῶν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀννίνου, ἐθεώρησαν καθήκον τῶν ὁπως ἀπευθυνθῶν καὶ εἰς τὸν παιδικὸν φίλον τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός κ. Μιλτ. Καβαλλιεράτου τὸν γνωστότατον πολιτευτὴν καὶ διανοούμενον τῆς πατρίδος μας. Αὐσυχῶς ὁ σεβαστός μας φίλος διὰ λόγους ὑγείας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς γράψῃ σχετικὸν ἄρθρον. Μᾶς ἔστειλε ὁμως ἓνα γράμμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν ὀρισμένα ἀποσπάσματα τοῦ ἐνδιαφέροντος ὁλοῦς. Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸν μας συμπατριώτην, διότι χωρὶς τὴν ἁδειάν του δημοσιεύομεν μέρος τῆς ἐπιστολῆς του, ἀλλὰ τὸ κάνομεν μόνον καὶ μόνον διότι θέλομεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἔστω καὶ τὰς παραμικρὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς τοῦ Ἀννίνου. Ὅσο διὰ τὴν πρότασιν τοῦ σεβαστοῦ μας ἐπιστολογράφου ὅπως ἀφιερῶσωμεν εἰδικὸν τεῦχος διὰ τὸν Θέμον Ἀννίνου γράφομεν εἰς τὰς σελίδας: «Ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα.»

Ἀξιότιμε φίλε

... Λυποῦμαι πολὺ, διότι ἢ τόσον εὐγενικὴ καὶ τιμητικὴ πρόσκλησίς σου εἰς τὸ νὰ παρουσιάσω ἐγὼ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀναγνωστῶν τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων» τὴν ἐκλεκτὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος συμπαθοῦς συμπατριώτου μας καὶ διακεκριμένου λογοτέχνου Μπάμπη Ἀννίνου μ' εὐρίσκει εἰς πλήρη δι' ἔργον τοιοῦτο ἀδυναμίαν. Διότι ἀτυχῶς οὐ μόνον ἢ μνήμη δὲν μὲ βοηθεῖ ἐπαρκῶς πλέον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐκείνας τὰς ὁποίας θὰ ἐχρησιμοποιοῦν εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην πρὸς τὴν ὅσον ἔνεστιν ἀκριβῆ διαγραφὴ τῆς προσωπικότητος ταύτης, ἢ ὁρασίς καὶ ἢ ἀφή μ' ἔχουν ἐγκαταλείψει σχεδὸν πρὸ ἐνὸς περιπτου ἔτους.

... Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἀναγκάζουσιν ἄκοντα ν' ἀρνηθῶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ὅπερ μετὰ τόσῳ μεγαλυτέρας

εὐχαριστήσεως θά ἐξετέλουν, ὅσω μοὶ παρήχето δι' αὐτοῦ ἢ εὐκαιρία ν' ἀποτίσω ἐπιβεβλημένον χρέος πρὸς τὴν ἱεράν μνήμην ἑνὸς ἀγαπητοῦ συγγενοῦς καὶ φίλου.

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὸ ἔργον τοῦτο δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ παρ' ἄλλου καὶ μετὰ μείζονος μάλιστα ἐπιτυχίας, παντὸς δὲ ἄλλου καταλληλότερος πρὸς τοῦτο εἶναι ὁ καλὸς ἀνεψιὸς του, ὁ μελετηρὸς καὶ πολῦτιμος συνεργάτης σας κ. Σπύρος Ἄννινος, διότι αὐτὸς ἔχει πρόχειρον πᾶσαν πηγὴν πληροφοριῶν τὰς ἀναμνήσεις τοῦ πατρός του δι' ὅτι χαρακτηριστικὸν τῆς μελλούσης σταδιοδρομίας του ἐνεφάνισεν ἡ παιδικὴ ἡλικία του. Διότι ὁ Μπάμπης — ὁ πνευματικὸς Μπάμπης — ὀλίγιστον χρόνον ἔζησεν ἐν Κεφαλληνία καὶ δὴ τὰ μέχρι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἔτη τῆς ζωῆς του. Τότε, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν, ἐπαρουσίασεν ἐκεῖ τὰ πρωτόλια τῆς ἀργότερον τὸσῶ πλουσίας λογοτεχνικῆς του παραγωγῆς διὰ μιᾶς συλλογῆς λυρικῶν ποιημάτων ὑπὸ τὸν προφητικὸν τίτλον «Λυκαυγές» διότι τὰ ποιήματα ταῦτα διὰ τε τῆς ἐπιμελημένης στιχουργίας των καὶ τῆς λεπτεπιλέπτου φραστικῆς διατυπώσεώς των προανήγγειλον τὴν ἐν τῷ στερεώματι τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας ἐπιβολὴν τοῦ λαμπροῦ τούτου ἀστέρος. Ἄλλ' ἐνεφανίσθη τότε πρὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσιολόγου δι' ἑνὸς ὑπερόχου ἀληθοῦς ἐπιταφίου πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Μεγάλου Ριζοσπάστου Γερ. Λιβαδά, λόγου πολιτικοῦ δυσαναλόγου πρὸς τὴν ἡλικίαν του, διότι ἀνατέμνων τὸν περιπετειώδη πολιτικὸν βίον τοῦ ἀληθινοῦ αὐτοῦ ἔθνομάρτυρος ἔκρινε μετ' εὐστοχίας ἀγαθῆς καὶ ἐξαιρετικῆς εὐθυκρισίας μιᾶν ταραχώδη περίοδον τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τῆς ἰδιαίτερας πατρίδας μας, τὴν ριζοσπαστικὴν περίοδον, ἣτις διαθρῦπει τὸσῶ περισσότερον τὴν φιλοτιμίαν μας, ὅσω αὕτη

ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἀτυχῶς ἐκδήλωσιν αὐτοτελοῦς καὶ αὐτοβούλου δράσεώς της καθ' ὅλην τὴν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων διαδρομὴν αὐτῆς ἀπὸ τὸ προσκῆνιον τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Πέραν τούτων οὐδὲν ἄλλο σημεῖον τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ζωῆς ἔδωσεν ἐν Κεφαλληνίᾳ. Διότι ἔκτοτε ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτῆς καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν ὅπου παραμεινας ἐπ' ἀρκετὸν συνεπλήρωσεν ἐκεῖ τὸν φιλολογικὸν καταρτισμὸν του καὶ ἐτελειοποίησε τὸ πάντοτε ἐπιχαρι λογογραφικὸν ὕφος του κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Ἰταλικῆς καλλιτεχνίας, ὥστε αἱ ἰδέαι του ἀνάγλυφοι, παραστατικαὶ ν' ἀναπηδοῦν πάντοτε ἀπὸ τὴν γραφίδα του.

Ἀναχωρήσας ἐξ Ἰταλίας ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατηθύνη εἰς Ἀθήνας ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἐκεῖ ἐσταδιοδρόμησεν καὶ ὡς δημοσιογράφος ἐργασθεὶς εἰς τὴν *Ἐφημερίδα* τοῦ Κορομηλά, τὴν *Καθημερινὴν* τοῦ Λάμπρου καὶ τὸν *Νεολόγον* τοῦ Βουτυρά καὶ ὡς λογοτέχνης ἐγκαινιάσας διὰ τῶν πινακίδων τῆς Ἐφημερίδος τὸ καθημερινὸν χρονόγραφημα. Ἰδρύσε μετὰ τοῦ Θέμου Ἄννινου τὸ Σατυρικὸν (ἑβδομαδιαῖον) *Ἄστυ*. Διηύθυνεν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον τὸ μηνιαῖον φιλολογικὸν τεύχος τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ. Ἐξέδωσε διαφόρους ἱστορικὰς πραγματείας, σατυρικά διηγήματα, κωμωδίας ! . . .

Ἐγὼ συνεδέθην μετὰ τοῦ Μπάμπη ἐν Ἀθήναις. Ἐδῶ εἶχον ἀπλῶς τὴν γνωριμίαν του, διότι ἦτο μεγαλύτερος τὴν ἡλικίαν κατὰ 10—12 ἔτη. Εἶχεν ἐπομένως ἄλλας σχέσεις, ἄλλας ἀσχολίας, μὴ συμβιβαστένας πρὸς τὰς ἰδικὰς μου, τὰς μαθητικὰς.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἀνέλαβον τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» τὴν μελέτην τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐξαρσίν τοῦ ἔργου τῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν λογοτεχνῶν, καλλιτεχνῶν καὶ διανοουμένων ἐν γένει διαπρεψάντων Κεφαλλήνων δὲν ἐπιτρέπε-

ται νὰ λησμονηθῆ ἡ προσωπικότης τοῦ Θέμου Ἀννίνου, τοῦ ὑπερόχου, τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸ γελοιογραφικὸν εἶδος Ἕλληνας καλλιτέχνου, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὸν ἑλληνικὸν τύπον καὶ τοσοῦτον ἔτελειοποίησε τὴν γελοιογραφίαν ὥστε ἡ λεπτότης καὶ ἡ δηκτικότης τῆς γραφίδος του δὲν ἐθαυμάζετο μόνον παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐξέτιμάτο μέγας καὶ παρὰ τῶν ξένων.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παραληφθῆ. Θὰ ἔπρεπε μάλιστα νὰ προηγηθῆ παντὸς ἄλλου.

Κάστρον 13 Ν)βρίου 1934

Ὅπως ὑμέτερος

ΜΙΛΤ. ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΑΤΟΣ

ΑΠ' ΟΤΙ ΕΓΡΑΨΑΝ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΝΙΝΟ

Ο. Χ. (Γ. Πῶπ) εἰς τὸ «Ἔθνος» τῆς 24ης Μαΐου 1934 ἔγραψε τὸ κατωτέρω χρονογράφημα :

Πηγὴ ἀνεξάντλητος εἰς πνεύματικὴν χάριν ἐστέρησεν. Εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν διψᾷ ὁ νοῦς τὴν εὐφυΐαν καὶ ἡ ψυχὴ τὴν εὐθυμίαν, ὁ θάνατος τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου καθιστᾷ ζωηροτέραν τὴν αὐχμηρότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Διότι μέχρι

τῆς τελευταίας ἡμέρας τῶν 84 ἐτῶν του ὁ ποικίλην ἔχων τὴν παραγωγικότητα τῆς διανοίας καὶ τῆς ἐμπνεύσεως ἐξηκολούθει νὰ δεικνύη ποῖος ἦτο. Ἐβραδυπόρει καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐνιαυτῶν, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε νὰ κινῆται μέσῳ τῶν παλαιῶν γνωρίμων του. Δὲν ἔσπευδε νὰ μετᾶσχη εἰς τὴν συζήτησιν, ἀλλ' ἔφθανεν ἐπικαίρως εἰς ἃ σημεῖα ἀπῆται ὁ τόνος τὴν παρέμβασιν εὐφυοῦς χαρακτηρισμοῦ προσώπων καὶ πραγμάτων. Εἶχε τὴν ἀτημελησίαν τῆς περιβολῆς, ἀλλὰ διετήρει τὴν φιλάρεσκον κομψότητα τῆς φράσεως καὶ εἰς τὸν γραπτὸν καὶ εἰς τὸν προφορικὸν λόγον. Ἡ δὲ χεὶρ του ἐζωγράφιζε μὲ τὴν αὐτὴν ἐντέλειαν τὰ γράμματα τῶν λέξεων. Ὅταν τὴν τελευταίαν φοράν συνηντήθημεν εἰς κάπιο πεζοδρόμιον κεντρικῆς ὁδοῦ, τὸν ἠρώτησα:

—Τί γίνεσαι, Μπάμπη;

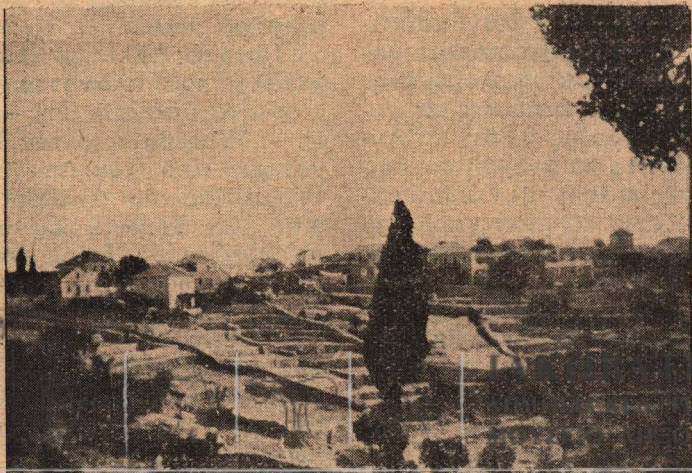
—Παραγίνομαι, ἀπῆντησε γελῶν.

Καὶ μοὶ ἀφηγήθη ἐν τῷ μεταξύ ἕνα σωρὸν πράγματα.

—Θαυμάζω τὴν μνήμην σου τοῦ εἶπα.

—Βλέπεις, ἐξηκολούθησεν εἰς τὸν αὐτὸν εὐθυμον τόνον, ὅτι ἡμπο

ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ

ΚΟΜΗΤΑΤΑ ΕΡΥΣΣΟΥ

Φωτ. «Κεφαλληνιακῶν Νέων»

ΕΙΟΣ
ΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΥΡΙΟΥ

ροῦν νὰ μοῦ 'ποῦν πλέον ὅτι ἡ μνή-
μου εἶναι αἰωνία... Γιατί μὴ ξεχνᾶς
ὅτι γίνομαι ὀγδοῆντα πέντε ἐτῶν...

"Ἐκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον. 'Ἄλλ'
ἐμάνθανον τακτικά ὅτι τὸν ἐβασά-
νιζεν ἡ λύπη τῆς ἀποτυχίας διὰ μίαν
ἔδραν εἰς τὴν 'Ακαδημίαν. 'Απέθανε
δ' ὅπως ὁ συγγενῆς του εἰς πνεῦμα
Γάλλος Πιρόν μὲ τὴν πικρίαν αὐτῆν.
'Ἄλλ' ἡ φιλοπαίγμων διάθεσις του
θὰ ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ σατυρί-
ζουσα τοὺς μὴ θελήσαντας αὐτὸν
σύντροφον, καθὼς ἐσατύρισε τοὺς
ἰδικούς του ὁ Παρισινὸς ἐπιγραμμα-
τοποιοὺς ἐν ἐπιτυμβίῳ·

Ci-gît Piron
qui ne fut rien
pas même académicien.

'Αναμφιβόλως δ' ὁ "Αννινος δὲν
εἰσηλθεν εἰς τὴν 'Ακαδημίαν, διότι
ἐνέμενεν εἰς τὴν ὥραϊαν γλῶσσαν
τῆς λογογραφικῆς ὑπεροχῆς του. 'Ο
Μπάμπης "Αννίνος χωρὶς νὰ εἶναι
ἐκ τῶν λεγομένων «γλωσσοαμντό-
ρων», ἀνεύρισκεν εἰς τὴν γλῶσσαν
μας, ὡς αὐτὴν διετήρησεν ἐκκαθαρι-
ζομένην ὅλον ἐκ τῶν ξένων στοι-
χείων, ὅλην τὴν πλαστικότητα καὶ
τὸν πλοῦτον τὸν ἀξιούμενον ἀπὸ τὴν
λεπτὴν διάνοιάν του ἵνα ἐνδύσῃ τὰς
ὥραϊας σκέψεις του. "Αλλως τε πῶς
ἦτο δυνατόν ὁ θριαμβευτῆς αὐτὸς
τοῦ λογοπαιγνίου νὰ προσκολληθῆ
εἰς γλῶσσαν ἀνίκανον ἐν τῇ πενίᾳ
τῆς νὰ παράσχη δῶρα λογοπαικ-
τικῆς ὕψης. "Αν ἤμπορητε κάμετε χα-
ριτολόγον φράσιν διὰ τῆς λεγομένης
δημοτικῆς χωρὶς νὰ ἐμπέσετε εἰς χυ-
δαϊότητα. Τὸ γεγονός δ' ὅτι ὁ "Αν-
νινος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ καὶ τὰς
ὑπερβολὰς τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἐτέρας με-
ρίδος ἐμφανίζεται εἰς μίαν χαρακτη-
ριστικὴν ἀναφώνησιν, ἀποτελοῦσαν
διαξίφισμὸν κατ' ἀφοπτεράων τῶν
παρατάξεων. "Ἦτο ἡ ἐποχὴ, κατὰ
τὴν ὁποῖαν οἱ μὲν συνεβούλευον νὰ
μὴ γράφωμεν «μπακάλης», ἀλλὰ
«βακάλης», νὰ μὴ λέγωμεν «μπου-
δροῦμι», ἀλλὰ «βουδροῦμι». Ταυτο-
χρόνως οἱ ἄλλοι ἀπέκοπτον τὸ ν,
καταδικάζοντες αὐτὸ εἰς ἀφάνειαν.

Καὶ ὁ Μπάμπης ἀνεκραύγασε :

— Τώρα πλέον κινδυνεύω νὰ χά-
σω ὀριστικῶς καὶ τὸ ὄνομά μου. Δὲν
θὰ λέγωμαι πλέον Μπάμπης "Αννι-
νος, ἀλλὰ Βάβης "Αἶος.

Μὲ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδώρου
Βελλιανίτου καὶ τοῦ Μπάμπη "Αν-
νίνου ἔσβυσε μία λάμπις ἀπὸ τὸ
πνευματικὸν στερέωμα τῆς συγχρό-
νου Ἑλλάδος. 'Ἄλλ' εἰς τὸν "Αννι-
νον ἀπερχόμενον προσεμεῖδία ἡ χρη-
στὴ ἐλπίς ὅτι ἀφίνει υἱὸν συνεχίζον-
τα τὴν πατρικὴν παράδοσιν... Χ.

Εἰς τὸν «'Ανεξάρτητον» τῆς 25ης
Μαΐου 1934 ὁ γνωστὸς ποιητῆς
Σίσυφος (Μανώλης Κανελλῆς) ἐ-
δημοσίευσεν αὐτὸ τὸ θαυμάσιον κομ-
μάτι γιὰ τὸ ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟ.

Ο ΑΝΝΙΝΟΣ

Καὶ ἄλλος λόγιός μας, ἔγινε
σικιά :

'Ο Μπάμπης.

"Ἐτοι τὸν ἤξεραν ὅλοι οἱ γνω-
στοί του, οἱ φίλοι του, τὸ κοινὸ του:
Μπάμπη. Καὶ τοῦ ἐταίριαζε αὐτὸ
τὸ χαϊδευμένο ὑποκοριστικὸ τῆς
πρώτης νεότητος, διότι ὁ "Αννινος
ἔμεινε σὴν ψυχὴ του παιδί. 'Η ἀ-
γαθὴ καὶ ἀδολὴ του καρδιά δὲν ἐ-
νηλικιώθη ποτέ, κακία, σκότος καὶ
ρυτίς δὲν εἶχε βρῆ τόπο εἰς τὸ χα-
ρακτῆρά του...

Προχτὲς ἄλλαξε πάτωμα στὴν
ὀκέλλα τοῦ πλανήτου καὶ μετεκό-
μισε στὰ ὑπόγειά της—ὅπως θάλε-
γε—. "Υστερα ἀπὸ τὸν Τσοκόπουλο
ὑστερα ἀπὸ τὸν Δημητρακόπουλο,
τελευταῖος τῆς ἀχώριστης συντρο-
φίας τῶν Τριῶν... Σωματοφυλάκων
τοῦ πνεύματος, ἔφυγε καὶ αὐτὸς γιὰ
τοὺς ἀσφοδελοῦς. (Περίεργα μο-
ραῖο εἶναι ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἡγεμόνες
τοῦ ἄττικου ὄλατος ἐθερίσθησαν
ἀπὸ τὴν ἴδια βροτολογιᾷ νόσο, ὅπως
ἦσαν ὁτὸ πνεῦμα ἐφαίμελλοι, ὑπῆρ-
ξαν καὶ στὸ μικρόβιον ἐταῖροι, κα-
θὼς μοῦ ὑπενθόμιζε χθὲς ὁ ἐκλεκτὸς
συνάδελφος κ. Μοσχονᾶς...).

Ὁ Μπάμπης, ὕστατος τῶν τριῶν μοχικανῶν, ἐπιζοῦσε. Καί πολὺ φοβόμην ὅτι ὁ ἀείμνηστος Πολύβιος, μόλις τὸν ἀντίκρουσε χθὲς στὸ πορθμεῖο τοῦ Χάρωνος θὰ τοῦ εἶπε :

— Ἐλα, καημένε Μπάμπη!

— Τί;

— Καθυστερήσες, ἔλα νὰ σκαρῶσουμε ἐπιθεώρησι.

Καὶ ἐὰν τῆ φκιάσουν νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι γιὰ πρώτη φορά τὰ πένθιμα καὶ ἐρέβινα τάρταρα θὰ ἀνητήσουν ἀπὸ κέφι.

Ὁ Ἄννινος ἀπέθανε ὀλύμπιος, ἀτάραχος, στωϊκός. Καὶ διέπραξε τὸ τελευταῖο του καλαμποῦρι. Λίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ τέλους, εἶπε πρὸς τοὺς συγγενεῖς του, πού τὸν ἐτριγύριζαν συγκινημένοι περὶ τὴν νεκρικὴν κλίνην :

— Τί παραστάνουμε; Τὴν Κοίμησι τῆς... Θεοτόκου;

Ἔτσι ἀπέθανε. Λεβέντικα, σὰν Γασκῶνος. Πῶς ἔζησε; Ἄλλοίμονο! Ὅπως ὅλοι οἱ συγγραφεῖς τοῦ τόπου μας: Ἐλεεινά. Ὁ Δημητρακόπουλος τὸ ἐσατόρησε στὸν «Κόντε—Κουρούπη» του :

Ἡ μονὴ κληρονομία πού ἀφήνει ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων εἶναι τὸ παληοπάπουσό του...

Ἄν ἐγεννᾶτο στὴ Γαλλία ὁ Ἄννινος, θὰ ἦτο Τριστάν Μπερνάρ, μὲ ἑκατομμύρια. Ἐγεννήθη ἐδῶ, στὴ στενὴ φάκα καὶ ἡ κηδεῖα του ἔγινε δημοσίᾳ δαπάνη! (Τὸ κράτος ὅσο ζῆς, σὲ ἀγνοεῖ. Ἄλλ' ἄμα πεθάνης, ὅλα κι' ὅλα. Σοῦ χαρίζει τζάμπα τὸ σεντούκι. Σὲ περιποιεῖται μόνο ὡς πτώμα, ἀντὶ νὰ σοῦ δίνη νὰ φάγης, σὲ στέλνει τώρα νὰ φαγωθῆς).

Περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι δὲν τὸν ἔκαμαν ἀκαδημαϊκό. Αὐτὸ εἶναι βέβαια πρὸς τιμὴν του. Τὸ κυπαρίσσι δὲ χωρεῖ μέσα σὲ γλάστρα καὶ ὁ Ἄννινος ἦταν ἀκατάλληλος νὰ προσθέσῃ τὸν ὕπνο του στὸ γενικὸ ρογ-

χάλισμα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ τεμπελχανιοῦ.

Φίλος του τὸν ἐρώτησε πέρυσι :

— Γιατί δὲν ἔγινες ἀκαδημαϊκός, Μπάμπη;

Ἀπεκρίθη μὲ ἀγγελικὸ χαμόγελο:
— Μὰ εἶμαι ἀκόμα μικρός. Στάσου νὰ μεγαλώσω...

Βλέπετε δὲν ἦταν ἐπιτήδειος οὔτε ἀρριβίστας· οὔτε κόλαξ. Ὁ χαρακτήρ του δὲν εἶχεν οὐράν, νὰ τὴν περισαίνει ὡς σκύλλος ἐνώπιον τοῦ ἐκάστοτε ὑπουργοῦ, οὔτε ἡ ραχοκοκκαλιά του εἶχε μανέλλας γιὰ νὰ τσακίζεται σὲ ὑποκλίσεις: Ἦταν εὐθύς καὶ κατακόρυφος ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου ἡ τεθλασμένη, πού σχηματίζει τὸ ἀνδρικό σῶμα ὅταν τραυλίξῃ :

— Προσκυνῶ σας !...

Δι' ὃ καὶ τὸ Ξενοδοχεῖο ὕπνου «Ἀκαδημία» τὸν ἀπέκλεισε ἀπὸ τὴν νυστάγρα τῆς. Διότι αἱ ἀντιδραστικαὶ καὶ πλουτοκρατικαὶ ἀκαδημαῖαι δὲ θέλουν ἐλεύθερα πνεύματα.

Θέλουν μόνο σβέρκους, δούλους.
ΣΙΣΥΦΟΣ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΕΣ' Σ' ΟΝΕΙΡΟ

Αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ τὸ πρόσωπό σου,
αὐτὰ τὰ δυὸ σου στήθη τὰ παρθένα,
τὰ μάτια σου... τὰ μαῦρα σου τὰ μάτια
μαγεύουν τὸν καθένα !

* *

Μαγεύουν... συνεπαίρουν καὶ μεθ' αὐτῶν,
ἀτίμητα... ἀνέγγιχτα... κοινᾶτα

— Ἄχ! ὄνειρο μέσ' σ' ὄνειρο γιὰ μένα—

τὰ ὄνειρά σου Νιάτα !

ΔΗΡΕΜΒΗΣ ΤΡΑΧΙΜΜΥΡΑΣΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

'Από μήνα

ΕΧΟΜΕΝ ὑπ' ὄψει μας μίαν διαμαρτυρίαν τῶν φυματικῶν τοῦ Νοσοκομείου Ἀργοστολίου ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν συνάδελφον «Κεφαλληνιακὸς Κήρυξ» εἰς τὴν ὁποίαν οἱ 52 ζωντανοὶ—θαμμένοι φυματικοὶ μὲ τὰ μεγαλύτερα καὶ ἀπαισιώτερα χρώματα διεκτραγοδοῦν τὴν ἀθλίαν τῶν κατὰσταθιν. Καταλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ φρικτὴν μανθάνων τὰ ὄσα συμβαίνουν ἐκεῖ. Δὲν φτάνει μόνον ὅτι—κατὰ τὰς καταγγελίας τῶν ἀσθενῶν πάντοτε τὰς ὁποίας δὲν ἔχομεν κανένα λόγον νὰ μὴ πιστεύσωμεν—εἰς τὸ ὑπάρχον κτίριον νοσηλεύονται 52 ἀσθενεῖς ἐνῶ εἶναι ἐπαρκὲς μόνον διὰ 25, δὲν φθάνει ὅτι εἰς λουτήριον ἔχει μετατραπῆ εἰς δωμάτιον, ὅτι δὲν δίδονται ἐπαρκῆ φάρμακα, ὅτι ἡ τροφὴ εἶναι κακῆς ποιότητος, ὅτι δὲν γίνεται ἀπολύμανσις, ὅτι δὲν ὑπάρχει μόνιμος εἰδικὸς ἰατρός διὰ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς μελοθανάτους, ὅτι ἡ καθαριότης δὲν εἶναι καθόλου οὔτε κἂν πλησιάζει τὴν ιδεώδη, ἀλλὰ συμβαίνει καὶ τοῦτο τὸ φρικτόν: (ἀντιγράφουμεν κατὰ λέξιν) «Οὐδεμία ἀπολύμανσις γίνεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀποθανόντος ἀσθενοῦς, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἐγκαθίσταται ἕτερος ἀσθενὴς καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ ζῶντος συνάδελφου γίνεται ἡ προετοιμασία τοῦ θανόντος ὥστε οὗτος νὰ θεάται τὸ μακάβριον αὐτὸ θέαμα». Ὅποια φρικτῶδες τραγωδία! Ἡ συνειδησις παντὸς ἀνθρώπου ἐξανίσταται πρὸ τῆς τερατώδους αὐτῆς πράξεως καὶ δὲν δύναται εἰμὴ νὰ φωνάξῃ: αἰσχρὸς! Ὑπάρχουν λοιπὸν ἄνθρωποι ποὺ δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν βάρβαρον αὐτὴν πράξιν; Δὲν γνωρίζομεν ποῖοι εἶναι οἱ κ.κ. ἀρμόδιοι. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ποῦ εὐρίσκονται καὶ εἰς ποίαν πολιτικὴν μερίδα ἀνήκουν. Ἐγὼ μόνον ζητοῦμεν: τὴν ἄμεσον διόρθωσιν τῆς φρικταλέας αὐτῆς

καταστάσεως, τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλλιτέρας ζωῆς διὰ τοὺς φυματικοὺς συμπατριώτας μας. Τοὺς περιδοτέρους ἀπ' αὐτοὺς ἀναμένει ἴσως ὁ τάφος, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Καὶ οἱ μελλοθάνατοι ὅμως αὐτοὶ ἔχουν ἴσα μὲ ἡμᾶς δικαιώματα εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἴσως περιδοτέτερα, διότι δὲν πταίουν βεβαίως αὐτοὶ ἂν εἶναι ἄρρωστοι καὶ δυστυχεῖς.

«ΣΑΝΑΤΟΠΙΟ ΣΤΟΝ ΑἶΝΟ». Μ' αὐτὸ νὸν τίτλο θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἔθελλο μας τὴν δημοσιεύσιν, σειρᾶς ἄρθρων καὶ συνεντεύξεων μὲ κύριον σκοπὸν τὴν ὁδὸν τὸ δυνατόν ταχύτεραν ἀνεγερσίν εἰς τὸν Αἶνον σανατορίου διὰ τοὺς φυματικοὺς συμπατριώτας μας. Μέχρι τοῦδε ἔχουν γίνεαι ὄχι ὀλίγοι ἀγῶνες διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν, τοὺς ὁποίους δὲν παραγνωρίζομεν. Τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» δὲν προέκειται νὰ κάνουν μίαν ἀπὸ τὰς σπουδαίονας δημοσιογραφικὰς ἐρεῦνας, αἱ ὁποῖαι σιμνήτως μένουσιν εἰς τὸ περιθώριον τῆς πραγματικότητος καὶ ληθυσθῆναι ἀμέσως χωρὶς καμμία ὀφέλεια νὰ προέλθῃ ἀπὸ αὐτάς, ἀλλὰ θὰ ἀγωνισθῶν μὲ ὄλας τῶν δυνάμεις, θὰ ζητήσουσιν τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν τῶν ἰδιωνδυστυχῶν ἀσθενῶν καὶ αὐτοὺς καλέσουσιν νὰ διαμαρτυρηθῶν καὶ αὐτοὶ καὶ ν' ἀπαιτήσουσιν ν' ἀνεγερθῇ τὸ σανατόριον τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν ποθητὴν ὑγείαν. Θὰ ζητήσουσιν τὴν ἐνίσχυσιν ὄλων τῶν ἰατρῶν ποὺ θέλουσιν νὰ ἐργασθῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνδὲς τόσου μεγάλου σωματικῆς ὀκοποῦ καὶ γενικῶς θὰ τεθοῦν εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ θελήσουσιν ν' ἀναλάβουσιν ἕνα τόσο μέγαλον ἔργον, ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ἰδιαίτερα μας πατριδα, τὴν στιγμὴν μάλιστα ποὺ καὶ τὰ χρήματα ὑπάρχει τρόπος νὰ εὐρεθῶν

Σὲ μῆνα

—καθὼς θὰ ὑποδείξωμεν — καὶ ἔχωμεν ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμαδιώτερα βουνὰ τῆς χώρας μας ὀλοκλήρου, καταλληλότερον ὑφ' ὄψεως τὰς ἐπόψεις διὰ τὴν ἱδρυσὶν τοῦ σανατορίου. «Σανατόριο ὁτὸν Αἶνο». Αὐταὶ αἱ λέξεις ἄς γίνωυν κοινὸν δύνθημα ὄλων τῶν συμπατριωτῶν μας ποὺ ποιοῦν διὰ τὴν ἀγαπητὴν μας Κεφαλονιά καὶ ποὺ δὲν θέλουν νὰ βλέπουν ν' αὐξάνονται καθημερινῶς οἱ ἐκ φυματιώσεως πάσχοντες καὶ μὴ δυνάμενοι τὰ θεραπευθεῖν. Ὅσοι δὲν θέλουν νὰ βλέπουν ἀνθρώπους ποὺ — δικὴν κτηνῶν — ἀργοσπυλαινοὺν στρομογμένοι μέδα ὅ' ἀνθυγεινῆς αἰθουδερ τοῦ Νοσοκομείου Ἀργοστολίου ὑπὸ τόσον ὄρικτὰς δυνθίκας, ἄς λάβουν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα μας αὐτὸν καὶ ἄς εἶναι βέβαιοι ὅτι τὸ δύνθημά μας θὰ γίνῃ δυντόμας πραγματικότης.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΕΣ τὴν ἀπάντησιν τοῦ τέως Δημάρχου Ἀργοστολίου κ. Σπ. Κομμετάτου δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς νὰ προσθέσωμεν ἀπολύτως τίποτε. Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον μας ἐκαλέσαμεν ὄλους τοὺς ἀρμοδίους καὶ μὴ ἀρμοδίους νὰ μᾶς γράψουν τὰς γνώμας των καὶ τὰς ἀντιρροῖδας των ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου λεχθέντων διὰ νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐργάζεται τὸ περιοδικόν μας. Ὁ σήμερινὸς ἀρθρογράφος μας ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὸ κληροδότημα Κοργιαλένιου καὶ ὡς τέως Δημάρχος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποιοῦ πραγματικῶς τὸ Ἀργοστόλι εἶδεν ἡμέρας δόξης, εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρμοδιώτερον ποὺ πρέπει ν' ἀκουσθῆ καὶ νὰ προσδεχθῶν ἀπ' ὄλους αἱ γνώμαι του. Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνωμεν ὅτι εἴμεθα μακρὰν τῶν κομμάτων καὶ τῶν διαφόρων πολιτικῶν μεριδῶν καὶ

δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει εἰς τὴν μόνον ἢ δημιουργία μιᾶς καλλιτέρας αἴθριον διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μας πατριδα.

* *

ΟΛΟΙ πρέπει νὰ προσέξουν καὶ νὰ παρακαλουθῆσθουν τὴν δευρὰν τῶν ἀρθρων ποὺ εἶχεν τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ περιοδικόν μας ὁ Ἱατρός Καθηγητῆς κ. Διον. Τουλιᾶτος. Καὶ ἄλλοτε εἶχαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γράψωμεν δι' αὐτὸν καὶ—μ' ὄλον ποὺ εἶναι γνωστότατος εἰς πάντας τοὺς Κεφαλλήνας—δὲν θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ὑπενθυμίσωμεν μερικὰς λεπτομερείας. Διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν του ἀξίαν ἀφίνομεν ἄλλους καταλληλότερον νὰ ὠμιλήσουν, θὰ ἠθέλαμεν ὅμως νὰ τονίσωμεν τοῦτο. Ὅτι ὁ κ. Τουλιᾶτος δὲν εἶναι μόνον ὁ γνωστότατος καὶ ἐπιλεκτός ἐπιστήμων, ἔκτακτος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Γενούης καὶ μέλος τῆς Ἱταλικῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῆς Γενούης, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς εὐχαριστοτέρονς ἀφηγητὰς. Ἐκτὸς τοῦ θαυμασίου του βιβλίου «ὁ Γῆρος τοῦ Κόσμου» ἔγραψεν δευρὰν ἀρθρων εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ μὲ ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ μεγάλο του ταξίδι ἀνά τὴν ὑδρόγειον. Καὶ ἡ ἀρχομένη σήμερον δημοσιεύει δειρὰς ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, πιστεύομεν ὅτι ἀπολύτως θὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ θὰ τοὺς γοητεύσουν.

ΜΑΣ γράφει ὁ δευαστός μας φίλος καὶ παλαιὸς πολιτευτῆς κ. Μ. Καβαλλιερόστος καὶ μᾶς προτείνει νὰ ἀφιερῶσθωμεν εἰδικὸν τεύχος διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἐξόχου καὶ παιδιγνῶ τοῦ Κεφαλονίου Βέρον Ἀννίου. Εὐχαριστοῦντες τὸν κ. Καβαλλιερόστον διὰ τὴν προστάσιν του, τοῦ δυνάμωμεν, καθὼς καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ἂ ἀφιερῶσθωμεν τὰ «Κεφ. Νέα» ἓνα ἀπὸ τὰ προσδεχῆ των τεύχη γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καλλιτέχνου.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μόλις ανεβαίνουμε στην επιφάνεια κι' άκουμε τὸ χαρακτηριστικὸ κρότο τῆς ἐκκρήξεως... Παρακολουθοῦμε ἐκ τοῦ ἀσφαλτοῦς τὸ τραγικὸν θέαμα τῆς καταβυθίσεως τοῦ ἐχθροῦ... Τὸ πλοῖον σχεδὸν εἶχε μὲ τὴν ἐκκρηξη χωρισθῆ σὲ δύο καὶ βυθίζονταν γρήγορα... Οἱ περισσότεροὶ ἔπεσαν στὴ θάλασσα... Ὁ κυβερνήτης κατάφερε μ' ὄλα ταῦτα νὰ κατεβάσῃ δύο βάρκες καὶ νὰ τοὺς περιμαζέψῃ.

Ὅταν πλέον τὸ πλοῖον—παγίδα εἶχε πάει στὸν πάτο διευθύνομαι πρὸς τοὺς ναυαγούς. Τὸ W 13 σταματᾷ κοντὰ στὶς βάρκες τους... Μᾶς βρίζουν... Ζητάω τὸν κυβερνήτη τοῦ βυθισθέντος πλοίου... Εἶναι ἕνας ἀνθυποπλοίαρχος τοῦ Βρετανικοῦ ναυτικοῦ περίπου στὴν ἴδια ἡλικία μὲ μένα...

Μόλις ανεβαίνει στὸ ὑποβρύχιο, μοὺ φωνάζει.

— Αὐτὸ ποὺ κάνατε εἶναι ἄνανδρον... νὰ μᾶς βυθίσετε χωρὶς προειδοποίηση.

— Ἴσως τοῦ ἀπαντῶ, ἀλλὰ χθὲς παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς στείλετε στὸν πάτο μὲ τὸ κανόνι σας καὶ σεῖς χωρὶς προειδοποίηση...

Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος μένει ἄφωνος... Δὲν φανταζόταν πὼς τὸ W 13 ἦταν τὸ χθεσινὸ ὑποβρύχιο. Ἡ λύπη ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του...

— Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος μοὺ ψυθυρίζει...

Τοῦ σφίγγω τὸ χέρι... Ὁ θυμὸς μου ἔχει περάσει. Τὸν παρακαλῶ νὰ

δεχθῆ ἕνα βαρελάκι νερὸ καὶ λίγα τρόφιμα στὶς βάρκες... Ποιὸς ξέρει πόσες ὥρες θὰ μείνουν στὸ πέλαγος... Τὰ δέχεται μὲ ἀξιοπρέπεια...

— Εὐχομαι νὰ συναντηθοῦμε ὑπὸ διαφορετικὲς περιστάσεις μοὺ λέγει ἀποχαιρετῶντας με.

Ἡ πρώτη μας ἐξοδος πλησιάζει πρὸς τὸ τέμα της... Σὲ 4—5 ἡμέρες ἔπρεπε νὰ γυρίσουμε ἰδίως γιατί εἶχαν ἐξαντληθῆ οἱ συσσωρευταὶ μας.

Διαβολεμένη τρικυμία... ὄλη νύχτα... Τὸ W 13 κλυδωνίζεται μέσα στὰ κύματα... Ἐχὼ ξαπλωθῆ στὴ μικροσκοπικὴ μου καμπίνα καὶ διαβάζω ἕνα μυθιστόρημα... Κάποτε μὲ πέρνει ὁ ὕπνος...

Τὰ ξημερώματα ἕνας ναύτης μπαίνει ἀπότομα φωνάζοντας.

— Κυβερνήτα ἐλάτε γρήγορα, τρία πολεμικὰ ἔρχονται. Φαίνονται πίσω μας...

Πετάχτηκα κι' ἐβγήκα στὸν πυργίσκο... Στὸ βάθος φαινόνταν τρία μεγάλα πλοῖα. Κυτάζω μὲ τὸ τηλεσκόπιο προσεκτικά. Εἶναι θωρηκτά.. Ἑγγλέζικα. Πλαῖνε, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ δὲν τὰ συνοδεύει κανένα ἀντιτορπιλικό.. Προφανῶς συμβαίνει αὐτὸ ἐπειδὴ ἔχει τρικυμία καὶ νομίζοῦν πὼς κανένα ὑποβρύχιο δὲν θὰ βρεθῆ στὸ δρόμο τους. Διατάζω κατάδυση εἰς ἐλάχιστον βάθος καὶ ἐτοιμασία τῶν τορπιλλοβλητικῶν μας σωλήνων... Ἡ καρδιά μου πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ αἴσθημα ἀνάμιχτο χαρὰ

καὶ ἀγωνία Ἔχει γοῦστο κοντὰ στὸ
τέρμα τῆς πρώτης μου περιουσίας νὰ
βυθίσω καὶ θωρηκτό...

Καὶ αὐτὴ ἡ διαβολοθάλασσα δὲν
μ' ἀφίνει νὰ δῶ καλά... Εὐτυχῶς τὰ
θωρηκτὰ ἔρχονται κατ' ἐπάνω μας.
Μένουμε ἀκίνητοι. Τὸ μόνον ποῦ μὲ
φοβίζει εἶναι οἱ ἐξασθενημμένοι συσ-
σωρευταῖ... Καλῶ τὸν μηχανικὸ καὶ
τὸν ρωτῶ... Μὲ καθουσχάζει. Θὰ
προσπαθῆσῃ νὰ τοὺς δυναμώσῃ ὁ-
πωσδήποτε...

Τώρα διακρίνω καλά τὰ θωρη-
κτὰ.. Εἶναι τὸ «Ἄμπουκίρ», τὸ «King
Georges» καὶ τὸ «Gagle».

Εἶναι ἀπὸ τὰ παλαιότερα πολε-
μικὰ τοῦ στόλου τῆς Μ. Βρετανίας.
Ἄλλὰ μονάδες ἀξιόμαχες... Σκέπτο-
μαι πῶς θὰ διευθύνονται πρὸς τὸ
Γιβραλτάρ.

Τὸ «King Georges» μᾶς δείχνει
τὰ πλευρὰ του... Ἄ, ὀρισμένως θὰ
πρέπει νὰ εἶμαι πολὺ ἄτυχος ἂν δὲν
τὸ βυθίσω.

Τώρα διαβαίνουν 300 μέτρα μα-
κρὰ μας...

— Ἔτοιμοι φωνάζω. Ἄριστερός
τορπιλλοβλητικὸς σωλὴν... Σκοπεύ-
σατε καλά 100 μέτρα ἔμπροσθεν τοῦ
θωρηκτοῦ. Προσοχή, ἐπαναλαμβάνω,
στόχος 100 μέτρα ἔμπροσθεν.

Μὲ τὸ μάτι καρφωμένο στὸ περι-
σκόπιο δὲν ἀφίνω δευτερόλεπτο τὰ
θωρηκτὰ...

— Πῦρ...

Τὸ ὑποβρύχιο τραντάζεται καὶ ἡ
τορπίλλη μας φεύγει. Τρέμω μήπως
διαβεί μπροστὰ ἀπὸ τὸ θωρηκτό.
Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν πήρε εἶδηση... Ἐξα-
κολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα τὴν
πορεία του καὶ ἡ τορπίλλη τὸ βρί-
σκει στὴ μέση ἀκριβῶς...

Σὲ λίγο ἀκοῦμε τὴν ἔκρηξη... Πα-
ραμένα στὸ ἴδιο σημεῖο μὲ τὸ μάτι
στὸ περισκόπιο. Τὸ «King George»
γέρνει θανάσιμα χτυπημένο στὸ
πλάι... Τὰ νερὰ ἀρχίζουν νὰ τὸ βυ-
θίζουν... Δὲν προφτάνω νὰ συνέλθω
ἀπὸ τὴ χαρὰ μου ὅταν βλέπω τὸ

«Ἄμπουκίρ» ποῦ ἦταν στὸ ἀντίθετο
μέρος νὰ κάνῃ στροφὴ καὶ νᾶρχεται
νὰ πλευρίζῃ στὸ «King George» γιὰ
νὰ τοῦ δώσῃ βοήθεια... Λάθος τρο-
μαχτικὸ μὰ ποῦ τὸ ὑπαγορεύει ἡ ἀλ-
ληλεγγύη καὶ πρὸ πάντων ἡ ιδέα
πῶς τὸ θωρηκτὸ προσέκρουσε σὲ
νάρκη...

Μὰ ἡ τύχη σήμερα εἶναι κάτι ἐ-
ξαιρετικόν...

— Τορπιλλοβλητικὸς σωλὴν δεξιὰ
ἔτοιμος... Σκοπεύσατε ἀκριβῶς στὴ
μέση τοῦ πλοίου... Πῦρ...

Καὶ ἡ τορπίλλη μας βρίσκει τὸ
«Ἄμπουκίρ» καθὼς εἶχε πλευρίσει
τὸ «King George»... Ἀκοῦμε πάλι τὴν
τόσο εὐχάριστη γιὰ μᾶς ἔκρηξη καὶ
τὸ δεύτερο θωρηκτὸ ἀκολουθεῖ τὴν
τύχη τοῦ πρώτου.. Ἔτοιμάζομαι γιὰ
τὸ τρίτο μὰ τὸ «Gagle» δὲν ἔχει
καμμιά ὄρεξη νὰ καθίσει ἐκεῖ.. Φεύ-
γει ἀφοῦ πετάει στὴ θάλασσα 3
βάρκες... Ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀντι-
λαμβάνεται ὅτι πρόκειται περὶ ἐνέ-
δρας ὑποβρυχίου καὶ κάνοντας
στροφὴ σὲ σχῆμα γωνίας τρέπεται
πρὸς τὰς Ἀγγλικὰς ἀκτᾶς.

Οὔτε μοῦ περνάει ἡ σκέψη νὰ τὸ
ἀκολουθήσω. Θὰ εἶναι καθαρὰ μα-
ταιοπονία... Ἐν τῷ μεταξύ πραγμα-
τικὴ τραγωδία γίνεται γύρω ἀπὸ τὰ
χτυπημένα θωρηκτὰ... Οἱ ἀξιωματι-
κοὶ μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια προ-
σπαθοῦν νὰ κρατήσουν μιὰ τάξη..
Μὰ δὲν προλαμβάνουν.. Καὶ τὰ δυὸ
Ἀγγλικὰ θωρηκτὰ βουλιάζουσι σχε-
δὸν αὐτανδρα.. γιὰτὶ καὶ ὅσοι πρό-
λαβαν καὶ μῆκαν στὶς βάρκες ἀνα-
ποδογυρίστηκαν ἀπὸ τὴν τρικυμιά..
Οἱ ἄνδρες μου φωνάζουν διαρκῶς
«Ζήτω». Πολλοὶ παραβλέποντες πει-
θαρχία καὶ σεβασμὸ τρέχουν καὶ μὲ
ἀσπάζονται.. Διατάζω ἀνάδυσση καὶ
μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ σημαία ὑπε-
ρήφανη στὸ μικρὸ σκάφος μου κα-
νονίζω παρὰ τὸ ἀπολογισμὸς μου
εἶναι πλούσιος. Τὸ W 13 μπορεῖ νὰ
γυρῇ περὶ τὸ ἄστρο...

Γυρίσαμε χωρὶς κανένα περιστά-

τικό.

‘Από τὸν προλιμένα στέλλω ραδιοτηλεγράφημα :

«W 13 ἐπανερχεται πρὸς ἀνεφοδιασμὸν μετὰ καταβύθισιν 7 ἐμπορικῶν καὶ 2 θωρηκτῶν- Φὸν Σπίς».

‘Η ὑποδοχή μας ἦτο κάτι τὸ μεγαλειώδες... Μόλις φάνηκε τὸ W 13 στὸ λιμένα ὅλα τὰ πλοῖα ἄρχισαν νὰ σφυρίζουν δαιμονιωδῶς ἐνῶ ἡ ναυαρχὴ τοῦ Φὸν Jeer μᾶς χαιρετοῦσε μὲ τὸ πρωραῖο κανόνι... Κι’ ὅταν ἀράξαμε στὴν ὀρισμένη θέση γιὰ τὰ ὑποβρύχια, εἶδαμε τὴν βενζινάκατο τοῦ ἀντιναυάρχου νὰ ἔρχεται... Ντυμένος ὁ ἀρχιναύαρχος τὴ μεγάλη στολή του ἀνέβηκε συγκεκινημένος ἐπάνω στὸ W 13 καὶ χαιρέτησε... Ἀκολούθησαν τὰ σχετικὰ παράσημα, παρουσίαση εἰς τὸν Κάιζερ καὶ ἄλλες τιμές...

‘Ανάμεσα στ’ ἀρκετὰ γράμματα ποῦ μ’ ἐπερίμεναν ξεχώρισα ἓνα μὲ ἀρκετὲς σφραγίδες... ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα... Ἦταν ἀπὸ τὴ Φλώρα.. Τὸ ἀνοιξα μὲ συγκίνηση καὶ τραβήχτηκα σὲ μίαν ἀπόμερη γωνιά νὰ τὸ διαβάσω...

Μοῦγραφε...

‘Αγαπημένε μου.. Σοῦγραψα καὶ πάλιν πρὸ τριῶν ἐβδομάδων... Εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θάλαβες τὸ γράμμα μου ὅπως δὲν ἐλπίζω νὰ λάβω ἀπάντησή σου γρήγορα.. Ὁχι γιατί ποιὸς ξέρει μέσα στὴν μπόρα τοῦ πολέμου ποῦ βρίσκεσαι... Ἡ ψυχὴ μου γεμίζει ἀπὸ τὴν ἐνθύμησή σου. Ἐχουν περάσει δυόμιση χρόνια. Κι’ ὅμως εἶναι σὰν χθὲς ποῦ ἀπάνω στὴ γέφυρα τοῦ «Δρέσδεν» καθὼς τὸ φεγγάρι ἔχουν τ’ ἀσημένιο του φῶς αἰσθάνθηκα πὼς ἐσὺ πρῶτος εἶχε μιλήσει στὴν καρδιά μου.. Θυμάσαι Ἐνριχ ! Τὴ ὥρα τοῦ ποῦ ἦσουν ἐκεῖ ἀκουμπισμένος στὴ γέφυρα.. Καί μ’ ἀγαποῦσες ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο βράδυ. Τὸ διάβασα στὰ γλυκὰ σου γαλανὰ μάτια. Δὲν μπορεῖ νὰ γελάστηκα... Μοῦ τὸ βεβαιώνει ἡ ἴδια μου ἡ ψυχὴ. Κρίμα,

ἀγαπημένε μου, Ἐνριχ... Ὁ πόλεμος πόσο μάκρυνε τὸ χωρισμὸ μας... Αὐτὸς ὁ κακὸς πόλεμος.

Ἐγὼ ἔχω τραβηχτῆ στὸν ἐξοχικὸ πύργο μου, στὸ Σαρακίνηκο ἀκρωτήρι. Περνάω σχεδὸν μόνη μου. Ὁ μπαμπᾶς μου εἶναι, κι’ αὐτὸς, ἐξόριστος στὴ Μπιζέρτα. Τὸν πῆραν μὴ νύχτα οἱ Σενεγαλέζοι... Κάποτε μοῦ γράφει... Εὐτυχῶς εἶναι καλά.

Σοῦ εἶπα γιὰ τὸν Πύργο μου, Ἐνριχ. Ἄ! εἶναι πολὺ ὠραῖος. Βρίσκεται στὴ ρίζα ἐνός δασωμένου βουνοῦ ποῦ καταλγῆει στὸ ἀπόκρημνο ἀκρωτήρι τοῦ Σαρακίηκου. Τὸν ἔκτισε κάποιος Ἐνετὸς ἱππότης γιὰ νὰ κρύψη μίαν ὁμορφὴ ἀγαπημένη του καὶ νὰ ζήσουν μακριὰ ἀπ’ τὸν κόσμον...

Σχεδὸν ὅλο τὸν ἀγκαλιάζει ἓνας πανάρχαιος κισσὸς καὶ στὸν κῆπο κάτω γέρικα πλατάνια ἀκοῦνε τὸ μουρμούρισμα τῆς βρυσούλας του. Ὅταν ἀγριέψῃ τὸ χειμῶνα ἡ θάλασσα οἱ ἀφροὶ τῆς φτάνουν στὰ πρῶτα μας σκαλοπάτια...

Οἱ πρόγονοί μου π’ ἀγόρασαν τὸν Πύργο ἀπ’ τοὺς Ἐνετοὺς τὸν στόλισαν μὲ ὅτι ἀρχαῖο βρῆκαν. Ἐπιπλα, πανοπλίες, ἀγάλματα, εἰκόνες... Μὰ σὲ κουράζω ἄδικα καλὲ μου. Γιατί νὰ σοῦ κάνω περιγραφή τοῦ Πύργου μου; Μήπως σὲ καλαίνω νὰ ῥθῆς καὶ διστάξης. Αὐτὸ θᾶταν ἓνα γλυκύτατο ὄνειρο...

Νάσουν ἐδῶ ἐπάνω στὴν πέτρινη βεράντα νὰ καθήσουμε πλάι αὐτῇ τῇ νύχτα ποῦ ἔρχεται... Μοῦ φαίνεται πὼς θ’ ἀνθίζεν ἀμέσως ἡ μποκαβίλια στὰ μουράγια τοῦ κῆπου... Πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ τῆς Ὄξυας πέρα θὰ βγῆ ἀργὰ τὸ ἀσημένιο φεγγάρι... Κάτω στὴ θάλασσα ἐκεῖ στὴ γωνιά τοῦ ἀκρωτηρίου εἶναι κι’ ἓνα μικρὸ λιμανάκι, τὸ λιμανάκι τοῦ Πόρου... Κάθονται λίγες οἰκογένειες ψαράδων... Τὴ νύχτα φερσοῦν, Ἐνριχ, καὶ θὰ βλέπαμε μαζί τὰ πυροφάνια τους. ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑΝΝΗ ΧΩΡΑΦΑ

Στην αίθουσα του «Παρνασσού» ὁ συμπατριώτης μας κ. Γιάννης Χωραφᾶς ἐξέθεσε 80 ζωγραφικά του ἔργα ἀπὸ τὴν 1—20 Νοεμβρίου. Ὁ

Βράχοι στὸ νησί μας. Ἀπὸ τὴν ἐκθεση τοῦ κ. Χωραφᾶ

νέος αὐτὸς ζωγράφος δὲν εἶναι ἄγνωστος. Καὶ περίου ἔκαμε ἄλλη μιὰ ἐκθεση. Οἱ σπουδές του δὲν εἶναι μεγάλες ἢ καλλιτέρα δὲν σπούδασε σχεδὸν σὲ καμμιά ἀπὸ τὶς ἀνώτερες σχολές καὶ Ἀκαδημίες.

Εἶναι ὅμως ἓνα τάλεντο κ' εἶναι αὐτοδίδαχτος. Παρακολούθησε μόνο λίγα μαθήματα στὸν ἄλλον μας συμπατριώτη κι' ἐκλεχτὸ ζω-

γράφο, στὸ κ. Βάσο Γερμενή.

Ὁ Χωραφᾶς δὲν ζωγραφίζει γιὰ νὰ ζωγραφίξη. Αἰσθάνεται μιὰν ἐσώτερη ἀνάγκη ὅταν φτιάχνη ἓνα πίνακα γι' αὐτὸ κι' ὅλα του τὰ ἔργα ἔχουν ἓνα κοινὸ γνώρισμα: τὴν εἰλικρίνεια στὴν ἐκτέλεση. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ θέματα τῶν πινάκων του εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν Κεφαλονιά. Ὁ ἐκτελεστὴς τῶν φαίνεται ὅτι ἔχει ἀγαπήσει βαθειὰ καὶ δυνατὰ τὸν τόπο του, τὸν ἔχει γνωρίσει καλὰ καὶ τὸν ξέρει μ' ὄλες του τὶς λεπτομέρειες γι' αὐτὸ καὶ ξέρει νὰ διαλέγη τόσο ὡμορφες σκηνές ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ μας.

Ἐπίσης ἄλλο χάρισμα τοῦ Χωραφᾶ εἶναι ὅτι—ἂν καὶ νέος—δὲν παρασύρεται σ' ἐκκεντρικότητες καὶ σὲ «καινούργιες» τεχνοτροπίες πού κατὰ τὴ γνώμη μου, ἂν καὶ δὲν εἶμαι εἰδικός, ἓνα καὶ μόνο σκοπὸ ἔχουν: ν' ἀποκρύψουν τὶς ἀδυναμίες ζωγράφων πού διὰ τῆς βίας καὶ μὲ κάθε τρόπο ζητᾶνε νὰ γίνουν γνωστοί.

Ἰδιαίτερη ἐντύπωση στὰ ἔργα τοῦ ζωγράφου αὐτοῦ, κάνει ἡ λεπτότητα τῆς γραμμῆς καὶ τὰ γλυκὰ χρώματα πού μεταχειρίζεται ζωγραφίζοντας τοπετα. Στὰ ἔργα του ἐπικρατεῖ παντοῦ τὸ φῶς μ' ὅλα του τὰ τρελλὰ καμώματα καὶ παιχνίδια πότε ἀπαλό καὶ γλυκὸ (Δύση, σὺν Ἄλβινο, λυκόφως κλπ.) καὶ πότε ἔντονο (Κοντογενάδα, Βαπόρια, Στὸ καρνάγιο κλπ.). Ἐπίσης ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔργα ιδιαίτερος σημειῶνω τοὺς ἐξῆς πινα-

κες : τὸ Φανάρι τ' Ἀργοστολιοῦ, Ὁμίχλη στὸ Μεγάλο Βουνό, Ξέρες στὰ Κηπούρια, Ἀκρογιάλι στὴ Λάση, Ληροστάση καὶ τοὺς θαυμάσιους πίνακες : Βιβλία Σερβίτσια καὶ Σταφιδόψωμο.

Ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς ἀναφέρω τοὺς κ. κ. Νικ. Ἀλιβιζάτον, Καθηγητὴν Πανεπιστημίου, Φ. Λιβιεράτον (2 ἔργα), Παν. Πυλαρινόν, (2 ἔργα), Δ. Βουτινάν, Ἀ. Κατσαΐτην (2 ἔργα), Κ. Ὁθωνίδην, Γ. Λιβιεράτον, Δ. Σκαρλατίδην (3 ἔργα) καὶ τὰς κυρίας Α. Τεργιάζου, Μ. Βαλλιανάτου καὶ λοιπούς.

Ἄν καὶ ἡ τιμὴ, ποὺ ἐπωλοῦντο τὰ ἔργα ἦταν πραγματικά πολὺ μικρὴ καὶ ὁ νέος ζωγράφος ἄξιος μεγαλύτερας ὑποστηρίξεως, οἱ συμπατριῶτες μας δὲν τὸν ἐβοήθησαν ὅσον ἔπρεπε. Δυστυχῶς ἀκόμη δὲν ἔχουμε καταλάβει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλεεινότερο ἀπὸ τὸ νὰ στολιζομε τὰ σπιτία μας μὲ λιθογραφίες κακίστης ἐκλογῆς καὶ κατασκευῆς καὶ μὲ φωτογραφίες, πολὺ κακὲς συνήθως, ὄλων τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἀπὸ ... ἐφευρέσεως τῆς φωτογραφικῆς τέχνης. Ἐνῶ ἓνας καλὸς ζωγραφικὸς πίνακας εἶναι πραγματικά ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα στολιδία ἐνὸς σπιτιοῦ. Ἄς εἶναι ὅμως. Ἐλπίζουμε ὅτι σὲ προσεχῆ του ἔκθεση ὁ κ. Γιάννης Χωραφᾶς θὰ τύχη ὅσης ὑποστηρίξεως τοῦ ἀξίζει. Γιὰ τὸ ἔργο του δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτ' ἄλλο. Ὁ αὐτοδίδακτος αὐτὸς καλλιτέχνης εἶναι ἓνας καλὸς πιά ζωγράφος. Εἶναι ἀλήθεια, πὼς δὲν ἐπιζητεῖ τὸ θόρυβο γύρω ἀπ' τ' ὄνομά του κι' αὐτὸ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι μειονέκτημα. Μὲ τὸ ταλέντο του ὅμως δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπικρατήσῃ μιά μέρα γιατί ἔχει κι' ἓνα ἄλλο ὄπλο : τὴν εὐλικρίνεια καὶ τὴν πίστη.

Ἐνας ἐπισπέπτης

ΑΓΝΩΣΤΑ ΣΟΝΕΤΤΑ ΤΟΥ ΑΒΑΙΚΟΥ

ΕΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Πονόκαρδο μοῦ κάνετε καὶ μένοι, ποὺ ἐμπρὸς στὸ Δικαστήριω δειλοὶ στέκεσθε σὰν μαμούρια μαζωμένοι· σώματα δίχως πνεῦμα καὶ ψυχὴ.

Κ' ἐνῶ φρουροὶ τῆς Θέμιδος βαλμένοι εἴσθε κ' ἐσεῖς μὲ τοὺς Κριτὰς μαζί. Ὅμως σ' ἐσὰς γιὰ δόξα τώρα μένει ἡ φήμη τοῦ *Δετόρου* μοναχῆ.

Ὑποτελεῖς σὲ κάθε ζωχαδιάρη δέχεσθε ρομαντσίνες καὶ προστίματα ποῦ ἂν ἤθελε ἓνας ξένος σὰς ἰδῆ,

Ὅς ὑποδίκους ἤθελε σὰς πάρει κ' ἤθελε τὴν Ἑλλάδα λυπηθῆ. . . Καὶ τὰ λοιπά...καὶ τὰ λοιπά... βλαστήματα.

ΕΙΣ ΔΙΚΑΣΤΑΣ

ὦ σεῖς, ποὺ θέσιν ἔχετε ὑψηλὴ, ποὺ κρένετε τοῦ Κόσμου τ' ἀδικήματα ποὺ νεύετε κι' ἀνοίγει ἡ φυλακὴ, ἐλεύτεροι νὰ κάνετε ἀτοπήματα,

Ποῦ τὴ ζωὴ τὸ χερί σας κρατεῖ κάθε πολίτου τὴν τιμὴ, τὰ χτήματα. Ἀκούσετε τῆς Μούσης τὴ φωνὴ ποὺ δὲ φοβᾶται φυλακὴ, προστίματα.

Τὸ ζύγι της ἡ Θέμις δὲν σὰς δίνει σὰν ἄχυρα τὸ δίκην νὰ ζυγίζετε γιὰ νὰ χεῖτε καὶ τὰ τὸ σεργιάνι.

Κι' ἂν δε διψᾶτε γιὰ δικαιοσύνη, τὴν πλάστιγγὰ της κάνετε τηγάνι ποῦ μέσα ἐκεῖ τὸν Κόσμο τηγανίζετε.

Μιχαὴλ Ἀβλιχος

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΚΑΛΙΤΕΡΑΝ ΑΥΡΙΟΝ

Ευοίωνα σημεία

Ὁ δημιουργηθεὶς θόρυβος ἐκ τῶν συζητήσεων καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν— εἰς ἃς ἴσως νὰ μὴν εἴμεθα ἀμέτοχοι—ἐπέσυρε, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων, τὴν προσοχὴν διαφόρων συμπολιτῶν μας οἵτινες κατανοήσαντες ἀφ' ἐνός τὴν σοβαρότητα τῆς ἐλλείψεως ξενοδοχείου *ὑποφεροῦ* ἐν Ἀργοστολίῳ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ παρουσιάζει ὡς ἐπιχειρήσις, ἤρχισαν κινούμενοι ἄλλοι μὲν διὰ τὴν βελτίωσιν ὑπαρχουσῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἄλλοι διὰ τὴν ἐκ θεμελίωσιν ἴδρυσιν τοιούτων. Πλὴν τῆς διὰ ξενοδοχείον πρὸ καιροῦ ἀρξαμένης διαρρυθμίσεως τῆς μεγάλης παρὰ τὸ λιθόστρωτον (Καμπάνα) κειμένης οἰκίας Χοῖδα καὶ τῆς πιθανολογουμένης ἑτέρας ἐπὶ τῆς προκουμαίας μελετᾶται καὶ ἡ ἐκ θεμελίωσιν ἴδρυσιν ξενοδοχείου μετὰ ἐστιατορίου κλπ. ἐκ μέρους ἰδιοκτικτοῦ ἐπὶ τῆς προκουμαίας ἐπίσης. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ ἐγκαιαστάσεων ὑπερπολυτελῶν ἀλλὰ πάντως συγχρονισμένων καὶ ἀρκούντως ἀνέτων ὥστε νὰ λυεταὶ ἐν μέρει τὸ ζήτημά μας κατὰ τρόπον ἱκανοποιούντα τὰς ἀμέσους ἀνάγκας μας καὶ παρέχοντα σχετικὴν ἐλευθερίαν ἐνεργείας εἰς τοὺς δυναμένους καὶ σοβαρῶς διατεθειμένους νὰ ἐπιδιώξουν τὴν τουριστικὴν πρόοδον ἢ μᾶλλον τὴν ἐκ τῆς σημερινῆς παντελοῦς τουριστικῆς ἀφανείας μας, βαθμιαίαν ἀνάδειξιν τῆς νήσου μας.

Εἶναι εὐτύχημα ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ξενοδοχειακῶς κινουμένων ὡς ἀνω συμπολιτῶν μας, παρέχουν ὡς ἐκ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως αὐτῶν, πᾶσαν ἐγγύησιν διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν καλλιτέραν καὶ ἐξυπηρετικωτέραν διὰ

τὸν τόπον μας ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναληφθησομένων ἔργων.

Ἐντούτοις ὁμως αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπομνήσωμεν αὐτούς, ὅτι διὰ προηγουμένων διαταγμάτων καὶ τῶν κατ' αὐτὰ ψηφισθέντων νομοσχεδίων τοῦ ἐνός περὶ τουριστικῶν ξενοδοχείων καὶ τοῦ ἑτέρου περὶ Ἑλ. Ὀργ. Τουρισμοῦ, ἐτέθησαν φραγμοὶ καὶ ἐθεσπίσθησαν διατάξεις αἵτινες μετ' αὐστηρότητος προβλέπουν καὶ ἐπιδιώκουν τὸ σὺν τῷ χρόνῳ κλείσιμον τῶν ξενοδοχείων ἐκείνων ἅτινα ἐξέφυγον τοῦ προορισμοῦ τῶν ἢ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τοὺς ἀπαραιτήτους ὄρους ὑγιεινῆς καὶ ἀνέσεως καὶ τὴν ὑποχρεωτικὴν βελτίωσιν ἐκείνων ἅτινα χρῆζουσιν καὶ ἐπιδέχονται ἐπισκευῆν. Ἐπὶ πλέον, τὸ 7ον ἄρθρον τοῦ νεοψηφισθέντος περὶ Ἑλλην. Ὀργ. Τουρισμοῦ νόμου πλὴν τῶν ἄλλων διαλαμβάνει, ὅτι ὁ Ε.Ο.Τ. ἔχει τὸ δικαίωμα ἐγκλήσεως κατὰ ξενοδόχων καὶ ἐστιατόρων διὰ παραβάσεις τῶν περὶ καθαριότητος, ὑγιεινῆς καὶ αἰσχροκερδείας διατάξεων. Τὸ δὲ 12ον ἄρθρον παρέχει εἰς τὸν Ε.Ο.Τ. τὸ δικαίωμα τῆς ἀσκήσεως τουριστικοῦ ἐλέγχου ἐποπτείας καὶ ἐπιβλέψεως ὡς πρὸς τὴν ἐν γένει ὑπαρξίν ὄρων ἐξασφαλιζόντων τὴν ἀμεμπτον ἐμφάνισιν καὶ λειτουργίαν ἐπὶ τῶν τουριστικῶν ξενοδοχείων, ἐστιατορίων, κέντρων ἀναψυχῆς κλπ. *Τέλος πρὸ πάσης ἐνεργείας διὰ τὴν νέαν ἐγκατάστασιν ξενοδοχείου οἱ ἐνδιαφερόμενοι υποχρεοῦνται νὰ υποβάλουν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς Πεν. Διευθύνσεως τοῦ Ε.Ο.Τ. λεπτομερῆς σχεδιάγραμμα τοῦ μέλλοντος νὰ ἀνεγερθῇ ἢ διαρρυθμισθῇ ἀκινήτου μετ' ἀκρι-*

βοῦς προϋπολογισμοῦ τῆς ἀπαιτηθῆ- σομένης δαπάνης.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὰ ἀφο-
ρῶντα ὡς ἄνω τὴν βελτίωσιν καὶ
Ἰδρυσιν ξενοδοχείων, καθίσταται ἐ-
πιβεβλημένη ἢ μετὰ μεγίστης προ-
σοχῆς ἐκλογὴ ἐμπύχου ὕλικου, ἀπὸ
τοῦ διευθυντοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου
ὑπηρέτου ἀναλόγως ἐννοεῖται τῆς
τάξεως τοῦ ξενοδοχείου καὶ τῆς πε-
λατείας ἣν ἐπιδιώκει νὰ προσελκύσῃ.
Τὸ ζήτημα αὐτὸ ὅπερ εἶναι ἐκ τῶν
σοβαρωτάτων ἐλάχιστοι τὸ ἐπρόσε-
ξαν καὶ τὸ προσέχουν οὐχὶ τόσον ἐκ
προθέσεως ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ἐξ ἀγνοίας ἀφ' ἐνός καὶ ἐξ ἐλλεί-
ψεως *τουριστικῆς συνειδήσεως* ἀφ' ἐ-
τέρου. Ὁ τόσον ἀδόξως τερματίσας
τὸ ἐπίσημον τουριστικὸν στάδιον αὐ-
τοῦ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου συμβουλίου
του ἀποπεμφθεὶς τέως Γεν. Διευθυ-
ντῆς τοῦ Ε.Ο.Τ. κ. Κοκὸς Μελάς εἴ-
χεν ἰδρύσει σχολὴν ὑπαλλήλων ξε-
νοδοχείων. Τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν κα-
τεκρίναμεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς
ὡς οὐχὶ σοβαρὰν καὶ κατ' οὐδὲν
μέλλουσαν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν
βελτίωσιν τῆς καταστάσεως. Βασι-
σθέντες εἰς τό, ὅτι οἱ διευθυνταὶ ξε-
νοδοχείων ὅλης τῆς Ἑλλάδος οἱ
γνωρίζοντες τὰ καθήκοντά των καὶ
οἱ ἔχοντες ἐπίγνωσιν τῶν ὑποχρεώ-
σεων αὐτῶν τόσον ἀπέναντι τοῦ κοι-
νοῦ ὡς καὶ ἀπέναντι τοῦ Κράτους
καὶ ὅδεν ὑστεροῦν εἰς μὲν μορφῶν ξε-
νοδοχειακῆν, μετροῦνται εἰς τὰ δά-
κτυλα τῆς μιᾶς μόνον χειρὸς ὁ Ἑλ-
ληνικὸς Ὁργανισμὸς Τουρισμοῦ θὰ
ᾤφειλεν πρὸ πάσης ἄλλης ἐν προ-
κειμένῳ ἐνεργείας νὰ προέβαινεν εἰς
τὴν Ἰδρυσιν Σχολῆς διευθυντῶν Ξε-
νοδοχείων μὲ ξένους καθηγητὰς ἐπὶ
τοῦτα μετακαλουμένους, νὰ θεσπίσῃ
περιορισμοὺς καὶ νὰ καθορίσῃ προ-
σόντα διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ
προοριζομένους νὰ διευθύνουν ξενο-
δοχεῖα ἀνάλογα πρὸς τὴν τάξιν
τοῦ Ξενοδοχείου δι' ὃ προορίζεται ἕ-
νας ἕκαστος ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων
νὰ ἐξασκήσουν τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ-
σον καλοὶ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι

δυνατὸν νὰ εἶναι οἱ ὑπάλληλοι ἐφ'
ἴσον ὁ ἐπὶ κεφαλῆς διευθυντῆς εἶναι
ἀκατάλληλος καὶ ἀμαθὴς ἢ θὰ ἔρχε-
ται εἰς διαρκεῖς συγκρούσεις μὲ τοὺς
ὑπ' αὐτῶν ἢ θὰ ἐπέλεθῃ ἀφομοίωσις
τῶν κατωτέρων πρὸς τὸν ἀνώτερον
καὶ συνεπῶς θὰ διαφθαροῦν.

Εἰς τὴν χώραν μας δυστυχῶς δὲν
κατενόηθη εἰσέτι πόσον σοβαρὸν εἶ-
ναι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξενοδόχου
οὕτως ὥστε νὰ νομίζεται σχεδὸν
παρ' ὄλων, ὅτι δύναται πᾶς τις ἀντί-
οιουδήποτε ἄλλου ἐπαγγέλματος νὰ
ἐξασκήσῃ μετὰ ἴσης εὐκολίας τὸ ξε-
νοδοχειακόν. Εὐτυχῶς ὅμως, ὅτι ἡ
ἀνωτέρα μὲν μορφῶσις, ἡ ἐιδικότης καὶ
ἡ στιβαρὰ χεὶρ τοῦ νῦν Γεν. Διευθυ-
νοῦ τοῦ Ἑλλ. Ὁργαν. Τουρισμοῦ
παρέχουν τὴν βεβαιότητα ὅτι μὲ τὸν
ψηφισθέντα νέον περὶ Ε.Ο.Τ. νόμον
θὰ τεθοῦν συντόμως φραγμοὶ καὶ θὰ
ἐφαρμοσθῇ τάξις ἐπιτρέπουσα καὶ
εὐνοοῦσα τὴν τουριστικὴν προαγω-
γὴν μας ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως.

*
**

Ἐπειδὴ ἐκάμαμεν ἀνωτέρω λόγον
περὶ *τουριστικῆς συνειδήσεως* ὀφείλο-
μεν νὰ ὁμολογήσωμεν μετὰ μεγίστης
πικρίας ἐννοεῖται, ὅτι τὸ φροῦτο
αὐτὸ δὲν ἀφθονεῖ εἰς τὴν νῆσον μας.
Περὶ αὐτοῦ ὅμως θὰ ὁμιλήσωμεν ἄλ-
λοτε ἐν εἰδικῷ κεφαλαίῳ.

Ο. Ι. ΜΑΡΚΕΤΤΟΣ

*Διευθυντῆς τῶν περιοδικῶν «Του-
ριστικῆ Ἑλλάδος» καὶ «Ἑλληνικοὶ
Ὁρίζοντες»—Γεν. Γραμμ. τῆς Κε-
φαλλ. Τουριστικῆς Ὁργανώσεως.*

Γίνετε ἀνταποκριταὶ τοῦ περιο-
δικοῦ. Διαδίδετε τὸ παντοῦ καὶ πάν-
τοτε. Γράψετε ἐλευθέρως τὰς γνώ-
μας σας. **ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**
**Ο.Υ.Ο.Ι. ΣΑΤΗΛΕΣ ΟΥΤΩΝ «Κεφαλλη-
νιακῶν Νέων»** εἶναι εἰς τὴν διάθεσί
σας.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

1. Ἡ μετανάστευσις τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Β. Ἀμερικὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων

Ἐνα ξεχωριστὸν ὅσον καὶ ἐνδιαφέρον κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, πρέπει ν' ἀποτελέσῃ—καὶ θ' ἀποτελέσῃ ἀσφαλῶς—ἡ εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν μετανάστευσις τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ἡ ὁποία ἐὰν ἀπὸ τοῦ 1885 προσέλαβε χαρακτῆρα ὁμαδικὸν (κατὰ τὸ 1914 μόνον μετηνάστευσαν 45881), συντελεῖτο ἐν τούτοις μεμονωμένως δεκαετηρίδας ὅλας πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.

Ἐρευνῶντες πράγματι τὴν ἱστορίαν τῆς εἰς Β. Ἀμερικὴν μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων, εὐρίσκομεν ὅτι αὕτη ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ 1660, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν ἐν Βοστώνῃ τοῦ ἐκ Χίου καπετὰν Θωμᾶ τοῦ Γραικοῦ. Ἐὰν δὲ θελήσωμεν νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς ὅσα διὰ τῆς παραδόσεως διεβιβάσθησαν ἡμῖν καὶ αὕτη ἔτι ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς ἐγένετο ὑπὸ τινος ἄλλου πλοίαρχου, Χίου καὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ ὡς λέγεται ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀνέλαβε τὴν δι' Ἀμερικὴν ποντοπορίαν του κατόπιν τῆς εἰς Χίον μεταβάσεώς του καὶ ἀφοῦ πρότερον ἔλαβε τὰ φῶτα καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀνωνύμου τούτου Χίου πλοίαρχου, ὅστις ἐὰν δὲν ἐπώλησεν ὡς κἄλως ἔμπορος τὴν ἀνακάλυψίν του εἰς τὸν Γενουήσιον ναυτικόν, θὰ ἦτο προφανῶς ἡ ἀγρόματος ἢ πολὺ μετρίοφρων διὰ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ διεκδικῆσῃ τίτλους ἀνακάλυψεως ἐπὶ τῆς νέας Ἠπείρου.

Τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἔλευσιν τοῦ καπετὰν Θωμᾶ τοῦ Γραικοῦ, θὰ ἐπιηκολούθησεν ἀναμφίβολως καὶ ἡ μετανάστευσις ἄλλων Ἑλλήνων. Ἐνα αἰῶνα βραδύτερον εὐρισκόμεθα ἐνώπιον μίας ἑλληνικῆς μεταναστευτικῆς τραγωδίας. Πρόκειται περὶ τῶν Σμυρναίων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μεταφέρθησαν εἰς Ἀμερικὴν ὡς ἀγέλη προβάτων διὰ νὰ ἰδρῶσουν τὴν νέαν Σμύρνην εἰς τὴν Φλωρίδα, μετὰ τὴν ἀτελείωτα μαρτυρίαν τῶν ὑπὸ τὴν τυρανικὴν μάστιγα τοῦ δόκτορος Τῶρνμπουλ. Ἡ πεῖνα καὶ ἡ σκληρὰ ἐργασία τοὺς εἶχον ἀποδεκα-

τίσει ἕως ὅτου οἱ ὑπόλοιποι ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν, σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, μίαν ἡρωϊκὴν ἔξοδον πρὸς μόνον ἕνα ποιητῆ, ὅπως ὁ τῆς ἔξοδου τοῦ Μεσολογγίου, θὰ ἠμποροῦσε νὰ περιγράψῃ καὶ νὰ ἐγκατασταθῶν εἰς Ἄγιον Αὐγουστίνον, ὅπου καὶ σφῆνται σήμερον εὐήμεροῦντες οἱ ἀπόγονοί των.(1)

Βραδύτερον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὰ μετέπειτα ἔτη, εὐρίσκομεν τὴν Ἑλληνικὴν μετανάστευσιν κάπως συχνότεραν καὶ ἂν θέλετε ἐκλεκτοτέραν. Διότι ἐνῶ ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἔστειλε εἰς Ἀμερικὴν καθ' ὁμάδας ἀνθρώπους τῆς ἐργασίας, ἡ Ἑλλάς ἀπέστειλεν ὀλίγους μὲν (2) ἀλλ' ἐκλεκτούς, καθ' ὃ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅπως ἐπὶ παραδ. τὸν Γ. Περδικάρην καθηγητὴν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Ἀμχερστ (1823), τὸν ἐκ Σμύρνης μεγαλέμπορον Κ. Ροδοκανάκην (1847), τὸν ἐκ Χίου διακεκριμένον ἰατρὸν καὶ συγγραφέα Πασπάτην (1824), τὸν ἐκ Θεσσαλίας καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ Σ. Ἀποστολίδην (1842), τὸν ἐκ Λεβαδείας συνταγματάρχην καὶ βραδύτερον βουλευτὴν εἰς τὸ Κογκρέσσον Λ. Μιλτιάδου ἢ Μύλλερ (1853), τοὺς Καλβοκορέσσηδες πατέρα (πλοίαρχον) καὶ υἱὸν (ἀντιναύαρχον) ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, τὸν καθηγητὴν εἰς

(1) Δ. Χριστοφορίδης: Μηνιαῖος Εἰκονογραφ. Ἐθν. Κῆρυξ 1925 σελ. 257.

(2) 1830-1840 μετηνάστευσαν	49
1840-1850	16
1850-1860	31
1860-1870	72
1870-1880	210
1880-1890	2308
1890-1900	15979
1900-1910	167.519
1910-1920	184.201
1920-1930	51.084

χανικοί και πολλοί άλλοι ἐπιστήμονες. Εἰς πολλά Ἀμερικανικά Πανεπιστήμια διδάσκουν Ἕλληνες καθηγηταὶ καὶ ὑφηγηταί, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁμογενῶν φοιτητῶν ἀνέρχεται ὀλομέν.

Ἀπὸ τὴν πληθώραν αὐτὴν τῶν ἐμπορῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων, ἀπὸ τὴν συρροὴν νέων στοιχείων καὶ ἀπὸ τὴν κατὰ παροικίας πλεόν συγκρότησιν τῶν Ἑλλήνων, προέκυψαν σὺν τῷ χρόνῳ αἱ σημεριναὶ κοινότητες καὶ αἱ διάφοροι ὀργανώσεις, τὰς ὁποίας σκοροπισμένας εἶδω καὶ ἐκεῖ φέρουσιν εἰς ἐπαφὴν ἐπ' ἐσχάτων μὲν τὰ ἀπὸ τοῦ 1925 ἀναφανέντα καὶ δρώντα σωματεία Α.Χ.Ε.Π. Α καὶ Γ.Κ.Α.Π.Α. πολὺ δὲ πρὸ αὐτῶν ὁ ἀλματικός προαχθεὶς ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς Τύπος, ὅστις ἦτο καὶ εἶναι ὁ πολυτιμώτερος παράγων τῆς ἐνότητος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων καὶ ὅστις διὰ τοὺς Ἕλληνας μετανάστας δὲν ἐχρησίμευσε μόνον ὡς μέσον πληροφοριῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς σχολεῖον ἀκόμη. Εἰς τὸν ἑλληνικὸν αὐτὸν Τύπον τῆς Ἀμερικῆς ὀφείλει ὁ κάθε Ἕλλην μετανάστης μεγάλην εὐγνωμοσύνην διότι διετήρησεν, ἀνεμόρφωσεν, ἐκαλλιέργησε καὶ ἐκαλλιτέρευσε τὰ ἀρχικά του γράμματα καὶ τὰς ὀλίγας γνώσεις ἃς ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔφερεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Καὶ οὕτω βλέπομεν πάντας σχεδὸν τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενεῖς, μέχρι ἐποχῆς τοῦλάχιστον τῆς παγκοσμίου κρίσεως, οὐχὶ πλέον ἠττημένους ἐπαγγελματικῶς, μὴ μειονεκτοῦντας κοινωνικῶς καὶ ὄχι πλέον ἀόπλους ἐκπαιδευτικῶς, εἰς τρόπον ὅστε οἰαδήποτε ξενικὴ ἀντίδρασις προερχομένη ἀπὸ ζηλοτυπίαν ἢ ἐξ ἄλλων μὴ καθαρῶς οἰκονομικῶν αἰτίων, νὰ εἶναι προωρισμένη δι' ἀποτυχίαν.

Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ κίνδυνοι ὁ σπουδαιότερος τῶν ὁποίων εἶναι ἴσως ὁ τῶν μεγάλων Ἀμερικανικῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες τείνουν νὰ μονοπωλήσουν ὅλας τὰς ἐργασίας διὰ τοῦ συστήματος τοῦ συναιτερισμοῦ ἐπὶ εὐρείας κλίμακος, ἀλλ' ὁ κίνδυνος οὗτος δὲν εἶναι μόνον Ἑλληνικὸς εἶναι γενικὸς, εἶναι πανξενικὸς. Ὁ ἀπὸ καθαρᾶς Ἑλληνικῆς ἀπάψεως κίνδυνος εἶναι ἄλλος. Εἶναι ὁ μέγας κίνδυνος τοῦ ἑξαμερικανισμοῦ, ὁ κίνδυνος τῆς ἀφομοιώσεως. Καὶ ὁ κίνδυνος οὗτος εἶναι κατὰ τοσοῦτον φοβερώτερος καθ' ὅσον οὐδεὶς τοὺς πιέζει πρὸς τοῦτο καὶ διότι προσβάλλει τὰς ἐν Ἀμερικῇ ἐγκαταστημένας οἰκογενεῖας καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκείνας ἰδίαι, ὧν αἱ

μητέρες εἶναι Ἀμερικανίδες, τὰ δὲ τέκνα τῶν φοιτῶσιν εἰς Ἀμερικανικὰ σχολεῖα καὶ συναγελάζονται μετ' Ἀμερικανῶν μαθητῶν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄλλο ἐπαυξάνει τὸν κίνδυνον τοῦτον τοῦ ἑξαμερικανισμοῦ τῶν ὁμογενῶν μας. Ἡ αὐστηρὰ ἀπαγόρευσις τῆς ὁμαδικῆς εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύσεως. Καὶ ἐάν μὲν ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη, ἀμερολήπτως κρινομένη, ἀποτελεῖ σῶφρονα καὶ ἐπιβεβλημένη πολιτικὴν ἐκ μέρους τῶν ἰθύνοντων τὴν χώραν ταύτην, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἄκρως ἐπιζημία, ὄχι μόνον διότι θὰ ἐμποδίσῃ ἐφεξῆς εἰς τὸν κάθε Ἕλληνα νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ εἰς μεγάλον βαθμὸν περιορισμὸς τῆς μεταναστεύσεως, ὡς ἐλαττώων σημαντικῶς τὸν δι' αὐτῆς διατηρούμενον συνεκτικὸν δεσμὸν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι συγγενῶν των, θέλει συντελέσει μοιραίως καὶ εἰς τὸν ταχύτερον ἑξαμερικανισμὸν αὐτῶν. Καὶ οὕτω, μαζὺ μὲ τὸν μεγάλον ἐκείνον Ἑλληνισμὸν θὰ χάσωμεν καὶ τὰ ἑκατομύρια ἅτινα βαίνουσιν ὀλονὲν ἐλαττούμενα. Ὑπῆρξε σειρά ἐτῶν, μικρὰ μὲν ἀλλὰ σταθερά, καθ' ἣν εἰσήρχοντο ἐξ Ἀμερικῆς περὶ τὰ ἑκατὸν ἑκατομύρια δολλαρίων ἐτησίως. Νῦν ὅμως καὶ διότι ὁ μετανάστης μετέστη εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν κύκλον καὶ διότι αἱ δύο πολιτικαὶ θρησκείαι ἐνέπνευσαν εἰς αὐτὸν τὴν δυσπιστίαν πρὸς τὸ ἐθνικὸν μας νόμιμα, κυρίως ὅμως ἐπ' ἐσχάτων λόγῳ τῆς καὶ ἐκεῖ ἐνσηψάσης ὀξείας κρίσεως, τὰ ἐμβάσματά των περιορίσθησαν εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Ἡ Ἰταλία, ὅπως δυνηθῆ νὰ διασώσῃ τὰ τέκνα τῆς ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς τεραστίας ἀπορροφητικῆς δυνάμεως τοῦ σφριγῶντος Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἕως τῶρα τόσας ἀπροστατεῦτους ἐθνικότητας ἔχει ἀφομοιώσει ἔφθασε μέχρι σημείου ν' ἀπονήμῃ ἐκτὸς τῶν ἠθικῶν καὶ ὕλικας ἀμοιβὰς ἐνθαρρύνσεως εἰς ἀμυεῖς Ἰταλικὸς γάρους. Ἐφθασεν ἀκόμη μέχρι τοῦ νὰ ναυλῶνῃ δι' ἴδιον λογαριασμὸν τῆς ὑπερωκεῖνια ὅπως μεταφέρουν τοὺς Ἰταλοὺς μετανάστας ὡς ἐπισκέπτας εἰς τὸ πτῆρόν των ἔδαρος. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Πρόξενος, ὁ ἱερός καὶ ὁ διδάσκαλος των πραγματικῶν κέβερροι εἶναι οἱ ἀκατάβλητοι καὶ εὐσυνείδητοι χειραγωγοὶ οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε χάνουν τὴν ἐπαφὴν των μὲ τοὺς συμπατριώτας των. Τόσον μεγάλον θε-

ωροῦν τὸν κίνδυνον τοῦ ἑξαμερικανισμοῦ. Καὶ εἶναι τῷ ὄντι μέγας. Ἀναλογισθεῖτε ἐπ' ὀλίγον. Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἡ κλασικὴ χώρα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσοπολιτείας. Εἰς τὴν μαγικὴν ἐπίδρασιν τῶν δύο αὐτῶν λέξεων ὀφείλεται ἡ συρροὴ ἑκατομμυρίων ἄλλων μεταναστῶν καὶ ἡ ταχεία καὶ ἐκπληκτικὴ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς. Ἡ Ρωσσία ἔχει ἐκτάσεις ἀκαλλιεργήτους. Ἡ Ἀλγερία ἔχει ἀνάγκην βραχιόνων. Ἡ Ἀβυσσυνία, τὸ Κόγκον, ἡ Γῆ τοῦ Πυρῶς κ.λ.π. καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ Ἑλλάς μας εἶναι πολλὰ αὐτῆς μέρη δύναται νὰ διαθρέψῃ χιλιάδας μεταναστῶν καὶ ὅμως ἡ μάζα αὐτῶν δὲν κατευθύνεται εἰς τὰ μέρη αὐτά. Προτιμᾷ τὴν Ἀμερικὴν. Διὰ τί; Διότι μόνον ἐκεῖ εὐρίσκει ἐκτὸς τοῦ ἄρτου τῆς καὶ ἀσφάλειαν, ἀτομικὴν ἐλευθερίαν καὶ κοινωνικὴν ἰσότητα. Δὲν δύναμαι βεβαίως νὰ γνωρίζω ἐὰν ἡ Ἀμερικανικὴ Συμπολιτεία παρέχει τὰ τρία ταῦτα καλὰ εἰς ὃν βαθμὸν οἱ ὁμογενεῖς μας ἔχουσι ἀνάγκην αὐτῶν. Γνωρίζω ὅμως, καὶ τὸ γνωρίζετε ὅλοι σας, ὅτι πάντες εἶναι εὐχαριστημένοι, ὅτι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἤδη Ἀμερικανοὶ πολῖται, ὅτι πολλοὶ ἔχουσι νυμφευθῆ μετ' Ἀμερικανίδας, ὅτι ὅλοι ἄνευ ἔξαιρέσεως μετὰ πολλῆς δυσανεκτικῆς ἀπομακρύνονται αὐτῆς, ἀπελθόντες δὲ νοσταλγοῦσι τὴν Ἀμερικὴν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπιστρέφουσι εἰς αὐτὴν οἱ πλείστοι καὶ ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν κατελιπόντων εἰς τὴν Ἑλλάδα μετ' τὸ πρόγραμμα τῆς ὀριστικῆς τῶν πλεόν ἐνταῦθα ἐγκαταστάσεως.

Ἴδου διὰ τί εὐρίσκω πραγματικῶς μέγαν τὸν ἐξ Ἀμερικῆς κίνδυνον ἰκανὸν μάλιστα νὰ κατορθώσῃ εἰς ὀλίγας μόνον δεκαετηρίδας ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν κατόρθωσεν ἡ Τουρκία εἰς ὀλοκλήρους αἰῶνας. Ἐὰν δὲ εἶναι πράγματι ἀληθές, ὡς ὁμολογεῖ ὁ εἰδικὸς ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν Σ. Κανούτας, ὅτι «ἀνεφάνησαν ἤδη μετανάσται συνήγοροι τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς Ὀρθοδόξου Θρησκείας καὶ πάσης ἑλληνικῆς παραδόσεως, ὡς δῆθεν προσκομμάτων εἰς τὴν ὑλικὴν τῶν πρόοδον» τότε

δυστυχῶς ὁ ἀπορφάνισμός τῆς μητρὸς Ἑλλάδος συντελεῖται ἤδη. Καὶ ὁ ἀπορφάνισμός αὐτὸς εἶναι κατὰ τοσοῦτον ὀδυνηρότερος καθόσον ἡ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μετανάστευσις οὐ μόνον δὲν ὀφείλεται εἰς πλεονάζοντα πληθυσμὸν (ὡς ἐν Ἑλλάδι, Ἀγγλίᾳ, καὶ Γερμανίᾳ), ἀλλ' ἀπεναντίας συντελεῖται ἐπὶ ζῆμιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεκμεταλλεύτου χώρας μας, κατ' ἐξοχὴν γεωργικῆς ἀφοῦ τὰ 2)3 τοῦ Ἑλλην. πληθυσμοῦ εἶναι ἀγρόται τὰ 3)4 τοῦ ἐξαγωγικοῦ μας ἐμπορίου εἶναι γεωργικὰ προϊόντα καὶ τὰ 4)5 τῆς ἐθνικῆς μας παραγωγῆς πηγάζουν ἐκ τῆς γεωργίας.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Π. ΤΟΥΛΙΑΤΟΣ

Ἐκτακτος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Γενούης. Μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας Γενούης.

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΧΑΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

Ματάκια γλυκὰ καὶ σγουρά μου μαλλιά
 ποὺ εἶχατε τόση μαγεία γιὰ μένα,
 π' ἀμέτρητα εἶχα παρμένα φιλιὰ,
 φιλιὰ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας κλεμένα,
 Ματάκια γλυκὰ καὶ μαλλιά μου ξανθὰ,
 ποῖός τώρα σιμά σας τίς νύχτες μεθ' ἡμᾶς;
 Ποῦ τώρα ἡ μπόρα σὰς ἔχει ριγμένα;
 Ποῖά τώρα, σὰς βλέπουν ματάκια κλαμένα;
 Ματάκια γλυκὰ καὶ σγουρά μου μαλλιά,
 ποτὲ δὲν θὲ βρῆτε στὸν κόσμον κανένα
 νὰ ἔχη τραγοῦδια, παλμούς καὶ φιλιὰ
 μονάχα γιὰ σὰς τὰ φτωχὰ φυλαγμένα.
 Στοῦ κόσμου τῆ μαύρη αὐτὴ ἔρημιὰ
 ὕπηρεε μονάχα γιὰ σὰς μιὰ καρδιά,
 μὰ θρίματα γίνεται κί' αὐτὴ τρομασμένη
 σὰν βάρκα ποὺ θάλασσα χτυπᾷ μακρο-
 ἰσμένη.

ΟΒΙΔΙΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἡ μεγάλη μας ἔρευνα

Ὁμιλεῖ ὁ κ. ΣΠ. ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΣ

Ὁ τέως Δήμαρχος ἀπαντᾷ εἰς τὸν κ. Κ. ΓΕΡΑΚΗΝ

Κύριε Συντάκτα

Ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια γὰρ τὰ διάφορα ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν ἰδιαιτέρα μας πατρίδα καὶ εἰδικῶς τὸ Ἀργοστόλι καὶ προσκαλεῖτε τὸν καθένα ὑπεύθυνο καὶ μὴ ὑπεύθυνο νὰ γράψῃ τὴν γνώμη του, ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δημοσιεύσετε τὰ κατωτέρω ἐφ' ὅσον καὶ ὑμεῖς κρίνετε ὅτι αὐτὰ ἐξυπηρετοῦσι. ἔκείνο ποῦ ὅλοι ἐπιδιώκωμεν δηλαδὴ τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Ἐν πρώτοις μὲ ἰδιαίτερον προσοχὴν ἐδιάβασα ὅσα ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου ἐδημοσίευσεν στὴν ἐφημερίδα σας, καὶ διὰ μὲν τὸ ζήτημα τῆς ὑδρεύσεως τοῦ Ἀργοστολίου ἀρκετὰ ἔγραψα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 651 φύλλον τῆς «Ἐληᾶς» ὥστε νὰ μὴν παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἴδια ἀναμένων σχετικὴν ἀπάντησιν εἰς ὅσα ἔγραψα ὁπότε θὰ ἐπανέλθω ἀντικρούων τὰς τυχὸν ἀνακρίβειας. Ἐνα μόνον ἔχω νὰ παρατηρήσω ὅτι τὸ δημοσίευσμά μου αὐτὸ ἄρδην ἀνέτρεψε ὅσα ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου ἔγραψε στὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» καὶ ἀπέδειξε καθαρά ὅτι ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου ἢ εὐρίσκειτο σὲ τελείαν ἄγνοιαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑδρεύσεως τοῦ Ἀργοστολίου ἢ ἐν γνώσει τῆς πραγματικότητος εὐρισκόμενος προσεπάθησε νὰ παραστήσῃ τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιθυμίας του, ἄγνοῶ δὲ διὰ ποῖον λόγον.

Λιτὰ τὸ ζήτημα τοῦ Βαλλιανείου κληροδοτήματος νομίζω ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου εὐρίσκειται ἐν πλήρη ἀγνοίᾳ εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὸ κληροδοτήμα τοῦτο, διότι ἐὰν ἐξήταξε ὀλίγον, πρὶν ἐπιρροίῃ μομφᾶς καὶ κατηγορίας κατὰ ἐντίμων συμπολιτῶν μας,

θὰ ἐμάνθανε ὅτι καὶ ἔντυπος ἐκτενὴς λογοδοσία ἐδημοσιεύθη λεπτομερῆς τῶν πεπραγμένων ἀφ' ἧς διαχειρίζονται τοῦτο μέχρι νομίζω πέρουσι καὶ ἀπολογισμοὺς ὑποβάλλει εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐθνικῶν Κληροδοτημάτων.

Ἐὰν ὑπεβλήθη μὴνυσις ἐναντίον τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ δικαιοσύνη θὰ κρίνῃ κατὰ πόσον αὕτη εἶναι βάσιμος ἢ ὄχι καὶ συνεπῶς θὰ εἶχε τότε τὴν εὐκαιρίαν ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου βασίμως νὰ κατηγορήσῃ τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Βαλλιανείου Κληροδοτήματος ἂν ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος μας ἤθελε θεωρήσει τούτους ἐνόχους παραλείψεως τινός. Ἔτσι δὲν θὰ διάτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ παρεξηγηθῇ.

Λέγει ὅτι «ὡς Δήμαρχος τῆς πόλεως ἐθεώρησεν καλὸν νὰ ἀποστείλλῃ πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐθνικῶν Κληροδοτημάτων μίαν λεπτομερῆ καὶ ἀκριβῆ (;) ἔκθεσιν, ὅπου δι' ἀριθμῶν καὶ ἐπισήμων ἐγγράφων ἀποδεικνύει τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθε τὸ κληροδοτήμα». Τοιαύτη ἔκθεσις δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὸ συμβούλιον τῶν κληροδοτημάτων οὕτινος τυγχάνω μέλος. Ἴσως ἡ ὑπηρεσία τῶν κληροδοτημάτων δὲν ἀπέδωκε τὴν σημασίαν εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν ἢν ἀπέδωκεν ὁ συντάκτης αὐτῆς.

Τώρα ἔρχομαι στὸ Κοριאלένειον Κληροδοτήμα. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θεωρῶ καλὸν νὰ ἐπεκταθῶ ὀλίγον τὸ μὲν ὅπως ἀντικρούσω τὰς ἀνακρίβειας τοῦ Δημάρχου Ἀργοστολίου τὸ δὲ ὅπως λάβει γνώσιν κάθε Κεφαλλῆν πῶς ἔχωσι τὰ τοῦ κληροδοτήματος τούτου ἐν ταῖς λεπτομερείαις των καθὼς καὶ πῶς λειτουργεῖ τούτο. Ὁ ἀειμνηστὸς Μαρίνος Κοριάλενος διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1910 διαθήκης τοῦ ἀφῆκε με-

ταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ κατωτέρω ὑπὲρ τοῦ Ἀργοστολίου κληροδοτήματα.

1) 40.000 Λ. Ἀγγλ. δι' ἴδρυσιν Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς ἐν Ἀργοστολίῳ.

2) 10.000 Λ. Ἀγγλ. διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἰδρυθησομένου ἐν Ἀργοστολίῳ Παρθεναγωγείου ἐν τῇ πατρικῇ του οἰκίᾳ.

3) 10.000 Λ. Ἀγγλ. δι' ἀνέγερσιν διδαστηρίων ἐν Ἀργοστολίῳ.

4) 10.000 Λ. Ἀγγλ. δι' ἀνέγερσιν καὶ συντήρησιν βιβλιοθήκης.

5) 16.000 Λ. Ἀγγλ. διὰ τὴν ἀποξήρανσιν τῶν ἐλῶν Κουτάβου.

6) 1.000 Λ. Ἀγγλ. ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Παρασκευῆς.

Τὰ ἀνωτέρω κληροδοτήματα ὑπέστησαν μίαν μείωσιν κατὰ 16,91 ο)ο διότι ἡ ἐκκαθάρισις τῆς περιουσίας του ἀπέδωκε κατὰ τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν ὀλιγώτερον τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὑπολογισθείσης.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω κληροδοτήματος διὰ τὰ σχολεῖα ἐξεκαθαρίσθησαν καὶ εἰσεπράχθησαν Λ. Ἀγγλ. 8.300 περίπου. Τὸ ποσὸν τοῦτο διετέθη πρὸς ἀγορὰν οἰκοπέδου καὶ ἀνέγερσιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Κοριαλενείου Γυμνασίου διὰ τὸ ὁποῖον ἐδαπανήθη τὸ ποσὸν τῶν 2.276.600 δρ. ἐξ ὧν διὰ τὸ οἰκόπεδον μόνον δρ. 12.530 καὶ οὐχὶ δρ. 1.200.000 ὡς διατείνεται ὁ Δήμαρ. Ἀργοστολ., τὸ δὲ ὑπόλοιπον ποσὸν διετέθη δι' ἀγορὰν καὶ ἐπισκευὴν τῆς οἰκίας Διονυσίου Βινεράτου ὅπως χρησιμεύσει αὕτη διὰ Δημοτικὸν Σχολεῖον.

Ἐκ τῶν διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς Βιβλιοθ., τῆς Ἐπαγγελματ. Σχολῆς, τοῦ Ἀνωτάτου Παρθεναγωγείου καὶ τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ ἔλους Κουτάβου ποσῶν, μέχρι τοῦ 1920 διετέθη μόνον τὸ απαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν ἀγορὰν οἰκοπέδου καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνέγερσιν τῆς Βιβλιοθήκης, ἐπειδὴ δὲ μέχρι τοῦ 1923 ἐπῆλθε μείωσις τῶν κεφαλαίων λόγῳ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ τῆς κρατούσης οἰκονομικῆς μεταλλαγῆς ἐξ ἄλλου, ἐθεωρήθη ἀσύμφορον νὰ ἰδρυθῇ ἐν Ἀργοστολίῳ Ἐπαγγελματικὴ Σχολή, ἀφοῦ εἶχεν ἰδρυθεῖ ἤδη τοιαυτὴ ἐν Ληξουρίῳ, ἐπέκειτο δὲ καὶ ἴδρυσιν Ἐπαγγελματικῆς ἐν Ἀργοστολίῳ ἐκ τοῦ

κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου Παναγῆ Χαροκόπου, ἐκ τρίτου ἐπειδὴ ἐθεωρήθη ἀσύμφορος ἡ μετατροπὴ τῆς παλαιᾶς οἰκίας τοῦ ἀειμνήστου Μαρίνου Κοριαλένιου καὶ λόγῳ τοῦ περιορισμένου ἐμβαδοῦ τῆς καὶ λόγῳ τοῦ ἀκαταλλήλου τῆς τοποθεσίας ἀπεφασίσθη ἐν συνανοήσει μὲ τούς ἐν Ἀθήναις Ἐλληνας ἐκτελεστὰς ὅπως ἡ μὲν οἰκία τοῦ ἀειμνήστου Κοριαλένιου χρησιμοποιηθεῖ διὰ δημοτικὸν Σχολεῖον καταλλήλως μετασκευαζομένης, ἀνεγερθεῖ δὲ εἰς κατάλληλον θέσιν τὸ ἀνώτατον Παρθεναγωγεῖον μετὰ οἰκοτροφείου καὶ πραγματοποιηθεῖ καὶ ἡ ἀποξήρανσις τοῦ ἔλους Κουτάβου.

Συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 1643 ὑπεβλήθη ἡ σχετικὴ αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ Κοριαλένιου Συμβουλίου καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐκτελεστῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57)1923 ἀποφάσεώς του, ἐδέχθη τὴν συγχώνευσιν τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 1,2,5 κληροδοτημάτων καὶ καθώρισεν ὅπως διατεθῶσι :

α) Διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κυρίου τῆς βιβλιοθήκης, ἐπίπλωσιν αὐτῆς κλπ. Λ. Ἀγγλίας 5.500.

β) Διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῶν ὡς πάγιον κεφάλαιον Λ. Ἀγγλ. 1250.

γ) Διὰ τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ ἔλους Κουτάβου Λ. Ἀγγλίας 13.000.

δ) Τὸ δὲ ὑπολειπόμενον ποσὸν διατεθεῖ διὰ τὴν ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν ἀνωτάτης Σχολῆς Θηλέων.

Τὸ κληροδοτήμα τῆς «βιβλιοθήκης» καὶ τοῦ ἔλους Κουτάβου ἐξετελεσθήσαν, ἐπειδὴ ὅμως λόγῳ τῆς προσθήκης ἐνδιαμέσων τόκων καὶ αὐξήσεως τῶν τιμῶν τῶν εἰς χρυσὸν χρεωγράφων, ἐξ ἄλλου ἐπειδὴ δὲν ἐχρησιμοποιήθη ὀλόκληρον τὸ διὰ τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ ἔλους Κουτάβου διατεθὲν ποσόν, ἐπραγματοποιήθησαν ἀρκετὰ περισεύματα ἅτινα ἐπέτρεψαν εἰς τὸ Κοριαλένιον Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐν συνανοήσει μὲ τούς Ἕλληνας ἐκτελεστὰς νὰ χρησιμοποιήσῃ Λ. Ἀγγλίας 8.300 κλπ. διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἰδρυθείσης τῆς πόλεως Ἀργοστολίου. Τὰ δὲ ἐναπομείναντα ὑπόλοιπα διετέθησαν διὰ τοῦ Ν.

3814 τῆς 19 Ἰανουαρίου 1929 ὡς ἀκολούθως :

1) **Μέχρι ποσοῦ Δ. Ἀγγλίας 1.000** διὰ διαφόρους συμπληρώσεις εἰς τὸ ἀνεγερθὲν Γυμνάσιον, διὰ τὴν μετασκευὴν τῆς πατρικῆς οἰκίας Κοριαλένιου εἰς Δημοτικὴν Σχολὴν καὶ διὰ τὴν ἐπίπλωσιν καὶ πλουτισμὸν τῶν Σχολείων.

Τὸ ποσὸν τοῦτο δίδεται διὰ τοὺς ἀνωτέρω σκοποὺς καὶ πρὸ πολλοῦ τὸ Κοριαλένιου Γυμνάσιον καὶ τὰ δύο Κοριαλένια Δημοτικὰ Σχολεῖα μετὰ τῶν εἰς αὐτὰ ἐπίπλων, διδακτικῶν ὀργάνων κ.λ.π. παρεδόθησαν εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου.

2) **Μέχρι ποσοῦ Δίρ. Ἀγγλίας 6.000** διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ συντήρησιν τῆς Κοριαλένιου Βιβλιοθήκης.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου μέρος κατετέθη εἰς ὁμολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ Δανείου τοῦ 1914 εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τραπεζαν ὅπως τὸ ποσοῦν τῶν τοκομεριδίων χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῆς, φωτισμὸν, μισθοὺς προσωπικοῦ καὶ ἀγορὰν βιβλίων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον διετέθη διὰ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς, ἀγορὰν βιβλιοθηκῶν ἐπιπλωσιν κ.λ.π.

Ἦδη αὕτη λειτουργεῖ κανονικῶς διευθυνομένη ὑπὸ Ἐφορίας καὶ κανονισμοῦ ἐγκριθέντος παρὰ τοῦ Συμβουλίου.

3) **Μέχρι ποσοῦ Δ. Ἀγγλίας 1.000** διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ συντήρησιν τῶν ἀποξηραντικῶν ἔργων Κουτάβου.

Τὸ ποσὸν τοῦτο ἐπενδεδυμένον εἰς ὁμολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ Δανείου τοῦ 1914 εὐρίσκεται κατατεθειμένον παρὰ τῆ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρ. 28 τῆς διαθήκης μέρος τοῦ ὁποῦο θὰ διατεθῆ διὰ τὴν διευθέτησιν τῶν κἀτωθεν τῆς διανοιγομένης ὁδοῦ ἀπὸ δεξιὰς Κουτάβου εἰς Βυρσοδεφεῖον Στάβα πηγῶν πρὸς τὴν θάλασσαν ἅμα τῆ ἀποπερατώσει τῆς ἐν λόγῳ ὁδοῦ, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τραπεζάν διὰ κάθε τυχόν παρουσιασθησομένην ἀνάγκην εἰς τὸ μέλλον. Τὰ ἀποξηραθέντα ἔλη τοῦ Κουτάβου παρεχωρήθησαν εἰς τὴν Βαλ-

λιάνειον Γεωργικὴν Σχολὴν ἣτις ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συντηρῆ τὰ ἐν λόγῳ ἔργα τοῦ Κουτάβου καὶ ἐξ ἄλλου νὰ μετατρέψῃ τὰς ἀγόνους καὶ νοσηρὰς ἐκείνας ἐκτάσεις ἑκατὸν πενήκοντα στρεμμάτων περίπου εἰς πάρον με εὐρείας λεωφόρους, κέντρα ἀναψυχῆς κ.λ.π.

Παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας παρενέβαλε ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου ἐναντίον τῆς ὥραίας αὐτῆς προσπάθειας, αὐτὴν τὴν στιγμήν πού γράφω τὰς γραμμὰς αὐτὰς τὸ ἤμισυ τῆς ἀνωτέρω ἐκτάσεως ἐφυτεύθη ὑπὸ τὴν ἄοκνον ἐπίβλεψιν τοῦ δασονόμου κ. Ἄρ. Οἰκονόμου καὶ ἐπὶ τῆ βάσει σχεδίου τοῦ διευθυντοῦ τῆς Βαλλιαννείου Γεωργικῆς Σχολῆς κ. Βρέμετς, — ἐντὸς δὲ τοῦ μεταπροσεχοῦς ἔτους τὸ πρῶν ἄλλος Κουτάβου θὰ ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἑνα ἄλλος ἑκατὸν πενήκοντα στρεμμάτων.

4) **Ποσὸν 11.000 στ. Ἀγγλ.** διὰ τὰ συμφώνως τῆ διαθήκη ἐξωραϊστικά κ.λ. ἔργα.

Τὸ ποσὸν τοῦτο, δραχμοποιηθὲν συμφώνως τῷ νόμῳ παραμένει ἐπίσης παρὰ τῆ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπενδεδυμένον εἰς ὁμολογίας τοῦ Ἐθν. Δανείου τοῦ 1914 εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρ. 28 τῆς διαθήκης ὅπως χρησιμοποιηθῆ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ εἴτε διὰ τὴν ἴδρυσιν ξενοδοχείου εἴτε δι' ἄλλα ἔργα συντελοῦντα εἰς τὴν ἐξυγίανσιν, ἐξωραϊσμὸν καὶ ἐν γένει βελτίωσιν τῆς πόλεως Ἀργοστολίου συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης καὶ τοῦ νόμου 3814.

Περὶ τῶν μέχρι σήμερον ἐνεργειῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρ. 28 τῆς διαθήκης ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ θέλω γράψαι λεπτομερῶς εἰς προσεχῆς δημοσίευσί μου ἐξ οὗ θὰ ἀποδειχθῆ ἐπὶ τῆ βάσει γεγονότων ποῖος εἶναι ὁ κύριος καὶ μόνος ὑπεύθυνος πού ἕως σήμερον δὲν ἐγένετο τὸ ξενοδοχεῖον.

5) **Τὰ δευτέρωθεν** γὰ διατεθῶσι συμφώνως πρὸς τὴν ἐπὶ ἄρ. 50) 1923 ἀπόφασιν τοῦ ἐφετερίου Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν ἐν Ἀργοστολίῳ « Ἀνωτάτης Σχολῆς Θηλέων ».

Ἐκ τῶν ὑπολοίπων τούτων ἡ Ἐπιτροπὴ ἔδαπάνησε ποσὸν 5.457.417 δραχ. ἔξ ὧν διέθεσε δραχ. 1.200.000 διὰ τὴν ἀγορὰν γηπέδου ἐκ 2070 μ. τ. εἰς τὸ καταλληλότερον μέρος τῆς πόλεως μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ δυοῦρου οἰκοδομῆς περιλαμβανούσης 22 μεγάλα δωμάτια ἐκτὸς τῶν ὑπογείων ἅτινα ἐχρησιμοποίηθησαν διὰ τὰς ἐπικουρικές ἐγκαταστάσεις, καὶ ἦτις οἰκία ἐπισκευασθεῖσα καὶ πλουτισθεῖσα διὰ κεντρικῆς θεομάνσεως, λουτρῶν καὶ λοιπῶν συναφῶν ἐγκαταστάσεων προωρίσθη δι' οἰκοτροφεῖον.

Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ γηπέδου ἀνηγέρθη ἡ Σχολὴ ἐν ἣ δύνανται νὰ στεγασθῶσι πλέον τῶν ἑκατὸ μαθητῶν, εἰς μεγάλας καὶ εὐδαέρους αἰθούσας, διάφορα ἐργαστήρια, μὲ ἐπίπλωσιν πλήρη καὶ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα σχολικὰ ὄργανα, ἐπίσης ἔχει γυμναστήριον, τένις κ.λ.π. τὸ σύνολον δὲ περιβάλλεται διὰ τοῖχου καὶ δύναται κανεῖς χωρὶς ὑπερβολὴν νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τελειότερα παρθεναγωγεῖα τῆς Ἑλλάδος.

Ἀτυχῶς ἡ μείωσις τοῦ τόκου τῶν τοκομεριδίων τῶν Ἐθνικῶν δανείων ἐπέφερε μείωσιν εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ ἰδρυμάτος (τὰ ἔτησια ἔσοδα αὐτοῦ ἐμειώθησαν ἀπὸ 750.000 δρ. σταθεροποιημένας εἰς 330.000 σημερινάς) ὥστε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἠναγάσθη καὶ τὴν Γαλλίδα καθηγήτριαν νὰ ἀπολύσῃ καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης νὰ ἀναβάλλῃ δι' εὐθετώτερον χρόνον, καὶ τὴν λειτουργίαν ἄλλων κλάδων τῆς σχολῆς νὰ ἀναστείλλῃ καὶ τέλος τὴν λειτουργίαν τοῦ οἰκοτροφείου νὰ μὴ πραγματοποιήσῃ. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα παρέχεται ἡ διδασκαλία ἐν αὐτῷ δωρεάν.

Διὰ τὴν συντήρησιν τῆς Σχολῆς ἔχῃ κατατεθεῖ παρὰ τῆ Ἐθνικῆ Ἰστορίας τῆς Ἑλλάδος 1800 περίπου ὁμολογία τοῦ Ἐθνικοῦ Δανείου 1914 ὀνομαστικοῦ εἰσοδήματος 1800 λ. ἀγγλ. ἔξ ὧν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰσπράττεται ποσοστὸν 35 ο)ο ἢ λ. Ἀγγλ. 600 ἢ 335.000 ἀπὸ τὸ ὅποσον εἰσόδημα καταβάλλονται οἱ μισθοὶ τῶν καθηγητῶν, τοῦ προσωπικοῦ, ὁ φωτισμὸς καὶ τὰ λοιπὰ ἔσοδα τοῦ ἰδρυμάτος.

Αὕτη εἶναι ἡ *πραγματικὴ ἀλήθεια* ἐπὶ τῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἐδίεξε ὁ δήμαρχος Ἀργοστολίου εἰς τὴν μεθ' ὑμῶν συνέντευξιν, κ. συντάκτα, ἔξ ὧν δὲ αὐτῶν ἕνα πρᾶγμα προκύπτει ἐν συμπεράσματι ἢ ὅτι ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου εὐρίσκειται ἐν πλήρη ἀγνοίᾳ τῶν ζητημάτων ἅτινα διεπραγματεύθη ἢ ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως διαστρέφει τὰ πρᾶγματα κατηγορῶν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἔξαιρων μόνον τὸν ἑαυτὸν του μὲ μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως καλύψῃ τὴν γυμνότητα τῆς πενταετοῦς Δημαρχιακῆς του δράσεως καὶ ἐν τῇ πεποιθῆσει ὅτι ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐκτὸς τοῦ Ἀργοστολίου Κεφαλλήνας διὰ τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων», ἀπευθύνεται πρὸς ἀνθρώπους ἀγνοούντας τὰς λεπτομερείας τῶν διαφόρων ζητημάτων, ἅτινα διεπραγματεύεται καὶ συνεπῶς ἀποφεύγει τὸν κίνδυνον τῆς διαφύσεως.

Εὐχαριστῶν

Διατελῶ μετὰ τιμῆς

ΣΠΥΡ. Γ. ΦΩΚΑΣ - ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΣ

Πρώην βουλευτῆς καὶ πρώην δήμαρχος
Ἀργοστολίου
Ἀθήναι τῆ 20 Νοεμβρίου 1934

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ συνεργασθοῦν οἱ κ.κ.

Ι. ΜΕΣΟΛΩΡΑΣ, Καθηγητῆς Πανεπιστημίου.

ΡΙΧ. ΔΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ιατρός πρώην Ὑπουργός.

ΔΙΟΝ. ΤΟΥΛΙΑΤΟΣ, Ιατρός-Καθηγητής.

Διήγημα τοῦ Κ. ΜΑΡΚΑΤΟΥ

Ποιήματα—διηγήματα—ἱστορίες
Πλούσια πρωτοχρονιάτικα εἰκονογράφοις

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΛΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ἡ δίκη μου μετὰ τὴ Σύνοδο

Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

«Ὁ Λασκαράτος ἀποκαλῶν τὸν ὀρθόδοξον κληρὸν διόκτας τοῦ γάμου, καταφέρεται κατὰ τῶν ἐξ συγγενείας, εἴτε ἐξ ἁγίου βαπτίσματος καθιερωμένων κολυμάτων τοῦ γάμου».

Ἐκατηγόρησα τὰ παραδοκῆ παρατροπα ἴμωδια ποῦ αὐτοὶ βάνουνε εἰς τὸν γάμον. Ἴδου κ' ἐδῶ πάλε τὸ ἔγκλημα μου! Καὶ ἐπειδὴ μᾶς εἶπανε ὅτι ἡ παραδόξος τους διετάχθησαν πρὸς βελτίωσιν τῶν ἡθῶν ἤθελε νομίσουμε ἀκολούθως ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἓνα κακὸ ἦθος, ἀφοῦ πασχίζουμε μετὰ τὰ παραδοκῆ ἴμωδια γὰρ τὸν δυσκολεύουμε. Πραγματικῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦτοι δίοκουν τὸν γάμον, ὡς οἱ τίμιοι καὶ ἠθικοὶ

ἄνθρωποι δίοκουν τὴν κακοήθειαν. Εἰς τὸ κατηγορούμενόν μου σύγγραμμα ἀφοῦ τοὺς ἐνθύμια τὴν προφητεία τοῦ Ἀποστόλου. «Τὸ δὲ Πνεῦμα οὐτως λέγει ὅτι εἰς τοὺς ὕστερους καιροὺς θέλουν ἀποστατήσῃ τινὲς ἀπὸ τὴν πίστιν, προσέχοντες εἰς ἀνθρώπους πλάνους, ψεύστας, ὑποκριτάς, ἀσυνειδήτους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐμποδίζον τὸν γάμον, καὶ θὰ διορίζον ἀποχὴν ἀπὸ φαγητά», ἀφοῦ, λέγω, τοὺς ἐνθύμια τὴν προφητείαν τούτην, ἡ ὁποία ὀφθαλμοφανῶς ἔγινε δι' αὐτοὺς, καὶ ἐννοεῖ αὐτοὺς, ἐξακολούθησα λέγοντας· «Σεῖς τῷ ὄντι διόχτες τοῦ γάμου, τὸν ἀφορίζετε ὀλοκλήρως ἀπὸ τὸν ἑαυτόνας· τὸν ἐμποδίζετε ἕως εἰς τὸν 8ον βαθμὸν εἰς τοὺς ἄλλους· τότε δυσκολεύετε εἰς ὑποκείμενα διαφορῆς θρησκείας· μαλόνετε ὅσα μετὰ τὴν τράτια ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ τοὺς κλείτε σὲ Μοναστήρια γὰρ νὰ μὴν ὑπανδρεύονται· στέλνετε ἄλλους ἐρημίτες νὰ βόσκουνε σὲ βουνὰ καὶ σὲ κάμπους γὰρ νὰ μὴ θυμόνται τὸ γάμο· καὶ τόσο τοῦ κάνετε τὸν πόλεμο, ποῦ τὸν ἀπαγορεύετε ὡς καὶ σ' ἐκείνους ὁποῦ ἤθελε λάβουν τὸν ἴδιον ἀνάδοχο στὰ βαφτίσιατους!!!»

Ἄλλὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦτοι, ὅσο περισσότερο τοὺς ἐλέγχει κανεὶς τ' ἀτοπήματά τους, τόσο περισσότερο γένθουνται αὐθαδέστεροι· καὶ τώρα τολμοῦν νὰ μετὰ κατηγοροῦνε στὰ δικαστήρια ὅτι τοὺς ἐνόχλησα τὸν πόλεμο ποῦ κάμνουν τοῦ γάμου θεωρουμένου ἀπὸ αὐτοὺς ὡς μίᾶ κακοήθεια!...

Αἱ! Κύριοι, ὁ γάμος δὲν εἶναι κακοήθεια. Ὁ γάμος εἶναι διορισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ παραδεγμένος, καὶ ἀναγνωρισμένος ἀπὸ τοὺς κληρικούς, ὡς τίμιος καὶ ἠθικός, καὶ ὀφελίμος. Αὐτοὶ καταπολεμοῦν τὸν γάμον, ἐπειδὴ

ὁ ἠλίθιος μεσαιονικόστους φανατισμὸς τοὺς ἀλλάλιασε, καὶ τοὺς ἐπαρυστράτισε ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐπροφύτεψε· ἀλλ' ἐνταυτῷ ἔχουνε καὶ ἓνα συμφέρον, ἓνα μεγάλο συμφέρον εἰς τὰ ὑπόδια τούτα.

Τὰ ὑπόδια τούτα πὺν χάριν τάχα θρησκείας καὶ ἠθικῆς αὐτοὶ βάνουνε εἰς τὸν γάμον, πραγματικῶς, τὰ βάνουνε γὰρ νὰ ἔμπορουν ἔπειτα νὰ τὰ ἐμπορεύονται μὲ τοὺς μελόνημφους, καὶ νὰ ἔχουνε εἰς αὐτὰ, ὡς πραγματικῶς ἔχουνε, πλούσιαν πηγὴν ἀργυρολογίας. Ἐγὼ ἐκατηγόρησα τὰ ὑπόδια τούτα τ' ἀντίθετα, τ' ἀνήθικα, τὰ ἀτιμάζοντα τὴν Ἐκκλησίας, καὶ κατηγορόνταςτα, ἐπρόσβαλα ἓνα τῶν πλουσιωτέρων ἐμπροσθέντων τοῦ μαγαζιοῦ τους. Ἴδου γιατί μὲ διόκουνε! Ἴδου γιατί μὲ κατηγοροῦνε!..

Τὰ ὑπόδια πὺν οἱ διόχτεςμου σᾶς ἔχουνε βαλμένα στὸ γάμο, εἶναι παράνομα. Εἶναι παράνομα, ἐπειδὴ οἱ νόμοι τους, οἱ νόμοι πὺν τὰ διορίζουνε, εἶναι παράνομοι. Οἱ νόμοιτους εἶναι παράνομοι ἐπειδὴ ἀντίκεινται εἰς τὸν νόμον τῆς φύσεως, καὶ τὸ ὅτι ἀντίκεινται εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, τὸ φωνάζει ὅλος ὁ κόσμος τριγύρωσας, καὶ στὴν περίστασιν τ' ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι. Κάθε πὺν θέλετε νὰ πάρετε μία μὲ τὴν ὁποία νὰ μὴν εἰσθε ἀπομακρυσμένοι τοῦλάχιστον ὀχτῶ βαθμούς, ἢ ἄλλην μὲ τὴν ὁποίαν κανένασας συγγενῆς ἔχει συγγένειαν ἢ ἄλλην μὲ τὴν ὁποίαν νὰ ἐλάβετε τὸν ἴδιον ἀνάδοχον στὰ βαπτίσιασας ὁ Δεσπότης, λογάται, σᾶς τὸ ἐμποδίζει. Ἐσεῖς τότε καταλαβαίνεται πὺν ὁ Δεσπότης θέλει χορήματα. Πηγαίνετε σ' αὐτόν, καὶ πραγματικῶς σᾶς ζητᾶ χορήματα. Σᾶς ζητᾶ 500 ἢ περισσότερα τάλαρα, κατὰ τὸν ὄγκον ὅπου ἰδεῖ στὸ σακούλι σας. Ἐσεῖς τότε θυμόνετε, ἀδημονεῖτε, μανίζετε, βλαστημάτε νόμους καὶ κανόνας ἀνάκατα, καὶ τὸ θρησκομάγαζο ὅλο πατόκορφα!..

Τούτα εἶναι πράγματα πὺν τὰ ἐξορουμε ὅλοι. Ἡ ἐκκλησιαστικὴς Ἀρχὴς τὰ πραγματεῖται μ' ἐμᾶς κάθε μέρα, στὸ φανερό, ἐπισήμως, χέρι-μὲ-χέρι, χω-

ρὶς συστολή, καὶ μὲ ἀδιαφορία· ἐπειδὴ ἢ ἔντροπή ἐκαυτηρίασε τώρα πλέον τὴν ἀνθρωπιάμας· μᾶς ἔχασε τὴν αἰσθαντικότητα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ δὲν σκανδαλιζόμεθα πλέον!

Ἐχτὸς ὅμως τῶν ἐπισήμων τούτων, εἶναι καὶ ἄλλα **ἡμειπίσημα**... ἄλλα πὺν γένουνται στὸ κρυφόν...κατάχορσες, θυγατέρες τῶν προηρημένων καταχόρσων. Ἐπειδὴ, Κύριοι, ἢ κατάχορσες δὲν μένουνε ποτὲ ἄγονες καὶ στὰ θρησκοπωλεῖα τῶν ἐπισκόπωνμας εὐδοήκανε γῆ καλή, καὶ ἀτιμόσφαιρα ἴδικήτους. Ἐκεῖνα πὺν συμβαίνουνε στὰ θρησκοπωλεῖα τῶν Ἐπισκόπωνμας, συχνὰ δὲν τὰ μαθαίνουνε εὐθὺς οὔτε οἱ Ἐπίσκοποι μας οἱ ἴδιοι· καί, ὡς καὶ ὅταν τὰ μάθουνε, συστέλλονται νὰ καταδιώξουν τοὺς αὐτουργούστων, ἐπειδὴ ὁ κλέφτης συστέλλεται νὰ καταδιώξη τὸν κλέφτη του.

Τὰ θρησκομάγαζα τούτα, τῶν ὁποίων Μπαρτσινέβελοι εἶναι οἱ Δεσποτάδες, διαχειρίζονται ἄλλοι κατώτεροι, ὑπάλληλοι, λεγόμενοι ἱερογραμματεῖς ἀνδρὲν σφάλω· καὶ τούτοι συνήθως στὴ διαχειρήσῃτους, κλέφτουν τοὺς μπαρτσινεβέλους Δεσποτάδες, πουλόντες γὰρ λογαριασμὸν ἴδικόνετους καὶ αὐτοὶ ἄδειες, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Δεσπότη· καὶ τότες ἢ ἐκπόρνευσιν τῶν τιμαλφεστέρων συμφερόντων τῆς κοινωνίας καταντᾶ εἰς τὸ μὴ περαιτέρωτης. Ἡ ἄδαιες τότε διὰ τὲς πλέον στενότερες συγγένειες πουλιόνται γὰρ δέκα τάλαρα, γὰρ ἓνα φόρτομα ξύλα, γὰρ ἓνα ψάρι!... Τούτα τὰ ὑστερα, ὄντας κρυφά, εἶναι βέβαια καὶ δυσκολαπόδειχτα, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀναπόδειχτα. Τὰ κρυφά τούτα τὰ γνωρίζουνε πολλοὶ καὶ τὰ γνωρίζουνε μὲ θετικότητα καὶ μὲ ἀκριβείαν.

Ἴδου, Κύριοι, τί μοῦτρο κρύβεται ἀπουκάτου στὸ προσωπεῖον! Ἀπ' ὄξου θρησκεία, ἀπὸ μέσα ἐμπόριον. Ἀπ' ὄξου ζήλος, ἀπὸ μέσα συμφέρον. Καὶ ἀνθὰ κρίνωμεν τὸ δένδρον ἀπὸ τὸν καρπόντου, βλέπουμε φανερὰ πὺν ἢ συνοδικὴ τούτη, καὶ ὅχι ἀποστολικὴ παράδοσιν τῶν ἐμποδίων τοῦ γάμου, δὲν ἔγινε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Στὸ ἐρχόμενο: Ἀπάντησιν στὸ τρίτον καὶ τέταρτον κεφάλαιον τῆς κατηγορίας.

ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τῆς μοίρας τὰ γραμμένα

Τὶ δυστυχισμένη χρονιά ἦταν ἐκεῖνη γιὰ τὸ φτωχόκοσμο! Ἐξέρω' ἀπ' τὴν ἀνεμπισιὰ σὲ καρτὸ καὶ λάδι, ξέσπασεν καὶ ὁ χειμῶνας ἄγριος σ' ἄν κατάρα στὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου· ὁ χωριάτης καθόταν ἀργόσχολος ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες. Ὁ διαλόκαιρος τὸν εἶχε ὀλότελα ἀποκλείσει στὸ δημαδιακό του κρῦο καὶ πεινασμένο. Ἐφτυνε καὶ ξανάφτυνε μ' ὄργη καθισμένος γύρω στὴ χόβολη τῆς στιᾶς, κ' ὄλο βλαστήμαγε θεοὺς κ' ἀνθρώπους.

— Λύσσαξεν ὁ κερατᾶς τὴ φτεινὴ χρονιά κ' ἔβρηκε σὲ μᾶς νὰ ξεθυμάνει : φτοῦ σου ζωὴ διαλοπαρμένη! Ἄμ καὶ τὰ ζωντανά; λόθρα δὲν ἀπομειν' ἀπὸ δαῦτα· τὰ ρήμαξεν ὄλα ἡ καταραμένη φλοέντζα πάρε ἀπὸ κᾶτι στέρφα πού δὲν τᾶτρωγαν οὔτε κ' οἱ κοράκοι. Ἐτσι διάβηναν οἱ μέρες, μαῦρες κ' ἀραχνιασμένες γιὰ τὸ χωριάτη τὸ φτωχό, τὸν εἴλωτα τῆς ζωῆς.

Μὰ στὰ πράγματα τοῦ Νικολῆ τοῦ Κωνσταντάτου, δὲν ἔπεσε τὸ θανατικό. Τᾶξε ἀκέρια ὁ καλορρίζικος στὴ στρούγκα τῆς Ἀγιάς Δυνατῆς καὶ τοῦ γεννήσανε κ' ὄλας. Εἶχε τὸν τρόπο του βλέπεις νὰν τὰ προστατέψει. Ἐοδιάζεται ἀβέρτα καὶ τὰ ταῖζει μέσα στὴν στρούγκα μὲ κλαρὶ κομμένο ἀπὸ τὸ λόγγο τῶν Καθαρῶν. Ἐτσι ὅπως τοῦροχότανε ὄλα καλά, λὲς κ' εἶχε σὰ νὰ ποῦμε κατωμένο ὁ Νικολῆς κανένα χαρτί μὲ τὸ Θεό. Ἐκεῖνος νὰ δουλεύει τὸ μεγαλοδύναμο μὲ τὰ καλά του ἔργα, κ' ὁ Θεὸς—μεγάλο τῶνομά του—νὰ τὸν ἔχει πάντα εὐχαριστημένο. Μὰ μὴ καὶ δὲν ἦτανε τάχατες; τι ἄλλο ἤθελε! Τὸ βιός του σεγουρεμένο καὶ διαλεχτό, ὄλο καὶ πλήθαινε. Μὲ τοὺς λογαριασμοὺς ποῦχαναν τότες οἱ γλῶσσες οἱ κακὲς κ' οἱ ζηλόφρονες, θᾶξε ἴσαμε πεντακόσια κεφάλια γιδαπορόβια ὄλα ἀπὸ ῥάτσα διαλεχτή.

Βάλε τώρα μὲ τὸ νοῦ σου τι διάφορο μπορούσε νᾶχει ἀπὸ δαῦτα. Πὲς πὼς

τοῦ γεννάγαν τὰ μισὰ ἀπ' ὄσα ἔπροπε. Θέλεις τὰ διακόσια; Ἐ! διακόσια ἀρνιά καὶ κατσίκια στάνη ὀλάκερη. Κι' ἄν προστέσεις καὶ τᾶλλα, τὸ τυρὶ πάει νὰ πεῖ καὶ τὰ μαλιά μαζὺ μὲ τὰ τοιμάγια ἀπ' ὄσα θᾶσφαζε, σκέφου καὶ κρίνε. Μὰ δὲν ἦτανε μονάχα ὄλα τοῦτα. Καὶ χωράφια εἶχε πού τοῦδιναν τὴ δίκησή του σὲ καρπό, κ' ἔληές, κ' ἀμπέλια. ἐκεῖνο μάλιστα τῆς Ἀγιάς Λεούσας, ψέμματα δὲν εἶναι πὼς ἔκανε τὸ καλύτερο κρασί τοῦ χωριοῦ. Ἀπάνου κάτου, τόσο τὸ βιός τοῦ Νικολῆ, χωρὶς νὰ μπαίνει στὸ λογαριασμό, ὄσο χρυσάφι εἶχε κλεισμένο στὸ σεντοῦκι. Μὰ ἐκεῖνο ἀλήθεια θᾶναι γιὰ τὴν Ἀνούλα τὴν καλὴ του δά! Ἡ καλύτερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ σ' ὄμορφιά καὶ νοικοκυρωσύνη. Χρυσοχέρα ὄσο πού δὲ χωράει ὁ γούς σου κ' ἀκόμα περισσότερο ἠθικιά. Τὸ πὼς ἀγαπηθήκανε μὴν τὸ ῥωτᾶτε· εὐκόλο νὰ μαντευτεῖ κ' ἀπ' τὸν πιὸ κουτό. Ὅμορφη ἐκεῖνη καὶ λυγερή, λεβέντης κηλαρισόκορμος τοῦτος. Ὁ ἔρωτας τοὺς χτύπησε κατάκαρδα. Ἄνοιξε τὴν καρδοῦλα της καὶ θρόνιασε κεῖ μέσα τὸ Νικολῆ. Μὰ κ' ὁ Ἰδιος τὴ λάτρευε μὲ πάθος κ' αὐταπάρηση· ἦταν τῶνειρό του τὸ μοναδικό. Σκυλίσια δούλευε γιὰ τὴν καλὴ του νὰ μαζέψει καὶ νὰ νοικοκυρευτεῖ. Βασίλισσά του βάρτηκε νὰ τὴν κάμει γιὰ τι σ' ἀλήθεια τ' ἄξιζε. Καὶ νὰ ἔφτανε ἡ ὥρα ἡ εὐλογημένη. Γενάσας μῆνας ἦταν τώρα μέσα στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα. Δὲν μπορούσε ὁ καφερός νὰν τὰ τοιμάσει γιὰ γλήγορα, μ' ἄν ἤθελε ὁ μεγαλοδύναμος τὴ λαμπρὴ ποῦπέφτε μὲς τὴν καλύτερη ἐποχὴ, τὴν ἀνοιξὴ τὴν γλυκεῖα καὶ μοσκοβολισμένη, θᾶβανε τὸ στεφάνι νὰ ἡσυχάσει κ' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἔγνοια πού εἰτωμένη ἦταν στὸ κεφάλι τοῦ καὶ τὰ πῆνε στὰ καλά τὰ χτυποκάρδια κ' οἱ φόβοι τῆς Ἀνούλας του. Τέτοιοι συλλογισμοὶ ὄμορφοι καὶ παρηγορητικοὶ συντρόφευαν

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

τις ὥρες τῆς μοναξιάς του, τις μαῦρες νύχτες τοῦ χειμῶνα. Τὸν ἔβλεπες νὰ κάθεται ξαπλωμένος κοντὰ στὴ φωτιά ποῦναιγε ἀδιάκοπα, καὶ νὰ ραχατεύει καπνίζοντας τὸ τσιγάρο του. Φαινόταν ἥσυχος καὶ καλοκαρδισμένος. Στὸ ἀρρενωπὸ του πρόσωπο ἦταν χυμένη μιὰ γλυκάδα καὶ μιὰ καλωσύνη.. Ἀγαθὸς ἦταν, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Κι' ὅμως μέσα στὸ χωριὸ εἶχε πολλοὺς ὄχτρούς. Πολλοὶ δὲν τότε χώνευαν καὶ πιθυμοῦσαν τὸ κακὸ του ἀπὸ ζήλεια φαρμακερῆ γιατί τοῦ ῥ'χόνταν βλέπεις πάντα βολικά, κι' ἄλλοι—ἦταν πολλοὶ πάρα πολλοὶ τοῦτοι—τὸν μισοῦσαν μ' ἓνα τρόπο βάρβαρο καὶ κακοῦργο. Ὅχιοντα φαρμακερῆ δάγκωνε τὴν καρδιά τους σὰν ἔβλεπαν νὰ μεγαλώνει τὸ βιὸς του καὶ πὺ τὸ χωριὸ δυστύχαιε ἀφ' τὴν ἀναποδιά. Κι' ἔβρισκαν πάντα τρόπο νὰ δείχνουν τὴ μανύριλα τῆς ψυχῆς τους. Τέτοιοι ἦταν μιὰ γεννὰ δλάκαιρη ὄλο ἀπὸ τσομπανσρέους καὶ καρβουνιάρηδες. Ἐδῶ καὶ χροῖνα πολλὰ γιὰ φύλλου πῆδημα εἶχαν ξεκάει δυὸ τρεῖς ἀπ' τὴ φιλία τοῦ Νικολῆ, ἄτιμα καὶ μπαμπέσικα. Κάποιος Κωσταντῆτος πῆρε πίσω τὸ αἷμα τους, κι' ἀπὸ τότες ἡ ὄχτροτητα φούσκωσε στὶς κακοῦργες καρδιές. Καρτεροῦσαν τὴ στιγμή γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσουν. Καὶ τώρα δὲν κοπιάσανε νὰ διαδώσουν στὸ χωριὸ πὼς ἡ μοναδικὴ αἰτία πὺ φοφοῦσαν τὰ ζωντανὰ ἦταν ὁ Νικολῆς. Αὐτὸς ὁ καταραμένος κουβάλησε πᾶν' ἀπ' τὰ βλαχοχώρια τὰ Τούρκικα ὄλες τις παληόγιδες, τις σάπιες καὶ τις ἀρρωστημένες. Γέμισαν οἱ λόγγοι κατάλαβες ἀπὸ χιτικὸ κι' ἔπεσε τὸ θανατικὸ στὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Γιὰ τὰ δικὰ του ὁ θεογάλατος τὰ φύλαξε. Φτοῦ! τὸν ἄτιμο πὺ μαγκλειὸ νὰ πέσει στο κοπάδι του. Οἱ φτωχοὶ στὴ δυστυχία τους πίστεψαν κι' ἀπὸ τότες ἔπεσαν κι' ἔδιναν οἱ κατάρες. Κι' ὅμως ὁ αἰμορὸς ὁ Νικολῆς ὄχι μονάχα δὲν ἀγανάχιζε, μὰ ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς του ὄλο καὶ μεγάλωνε. Ἐς εἶναι αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Δοξασμένο τὸνομα τοῦ Κυρίου.

ΠΛ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΑΤΟΣ
(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

—Ἐξακολουθεῖ εἰς τίς ἐφημερίδες τοῦ νησιοῦ μας ἡ αὐξήτησις γύρω ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον Ἀργοστολίου καὶ τὰ ζητήματά του. Κυρίως ὁ μεγάλος κανῶς γίνεται μεταξὺ Ἐληᾶς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ Παρατηρητοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο καθὼς καὶ «Κεφαλληνιακοῦ Κήρυκος» ὅπου ἔγραψε ἐκτεταμένον ἀρθρον ὁ Ὑφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μαρ. Βιλλιάνος. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀρθρογράφων κρίτονται ὑπὸ ψευδώνυμα, πρᾶγμα καθόλου καλὸν κατὰ τὴν γνώμη μας. Γιατὶ ὁ κόσμος πὺ παρακολουθεῖ θὰ ἤθελε νὰ ἴξερει καὶ τὰ ὄνόματα καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ.

Πάντως ἀπ' αὐτὴ τὴ συζήτησις πρέπει νὰ βγῆ ἓνα συμπέρασμα κι' αὐτὸ εἶναι ἀγνωστο ἀκόμη κατὰ ἡ ὑπὲρ τίνος θὰ εἶναι...

—Παράπονα πολλὰ ἀκούγονται ὅτι ὁ φωτισμὸς τοῦ Ἀργοστολίου εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ καλός... Σὲ μερικὸς δρόμους μάλιστα λένε ὅτι ἐπικρατεῖ ἄπλετο σκοτάδι l... Ἐπίσης μὲ τὴ βροχὴ οἱ δρόμοι μετατρέπονται σὲ λίμνες καὶ γίνονται ἀδιάβατοι.

Τὸ λόγο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχει ἡ Δημοτικὴ ἀρχή.

—Ἀπὸ τὴ συνάδελφο «Ἐληᾶν» τοῦ Σαββάτου 27 Ὀκτωβρίου, ἀντιγράφομεν :

Κατ' ἐντολήν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Π. Τσαλδάρη τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ συμπολίτης μας κ. Διον. Κοσμετάτος ἐβάπτισε τὰ **τροῖδνμα** τέκνα τοῦ ἐργάτου λιμένος Ἀργοστολίου κ. Σπυρ. Βαρδαράματου ὀνομάσας αὐτὰ Γερῶσιμον, Κωνσταντῖνον καὶ Λίαν. Εὐχόμεθα νὰ ζήσουν.

Δὲν ἔχομε νὰ προσθέσουμε τίποτ' ἄλλο παρὰ καὶ τίς δικές εὐχές.

—Ἀπεβίωσαν οἱ ἐγκριτοὶ καὶ γνωστοτάτοι ἱατροὶ τοῦ Ἀργοστολίου Καμίλλος Δελλαδέτσιμας καὶ Σπυρίδων Ἰγγλέσης (Τρίκαρδος). Ὁ Ἱατρικὸς Σύλλογος Κεφαλληνίας συνελθὼν ἐκτάκτως ἐξέδωσεν σχετικῶς δύο ψηφίσματα διὰ **τοὺς διατελέσαντας** ἄλλοτε προέδρους τοῦ Συλλόγου ἀεμιγῆστους ἱατρούς.

—Ἐπισκεψάθη εἰς Ἀργοστολίον ὡς Πρόεδρος Πρωτοδικῶν ὁ κ. Κλεομένης Βούκρας, μετατεθεὶς ἐκ Ζακύνθου.

—Τὸ Σάββατον 3 Νοεμβρίου εἰς τὸ χωρι-

ον Χαυριᾶτα ὁ Γεράσιμος Γαλάτης ἑτῶν 14 χάριν παιδιᾶς ἐπυροβόλησε τὸν συγχωριανὸν του Νικ. Γαλάτην ἑτῶν 9, διὰ δικάνου ὀπλου καὶ τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν, ὥστε κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῇ ὁ εἰς τὸν ὀφθαλμῶν του.

— Ἐποποθετήθη ὡς Νομομηχανικὸς Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης ὁ κ. Α. Παπαναστασίου

— Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἔβροξεεν ραγδαίως σ' ὅλο τὸ νησί. Ἡ παραγωγή τοῦ λαδιοῦ ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστη, διότι ἡ μεγάλη ἀνομβρία τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τοῦ φθινοπόρου κατέστρεψε τὸν καρπὸ. Ἐπίσης ὁ δάκος εἰς πολλὰς περιφερείας καὶ παρὰ τὸ «ράντισμα» ἔκαμε θραῦσι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΥΣΣΟ

Ἐκλεκτοὶ γάμοι

— Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθησαν εἰς Ἀντυπάτα τῆς Ἐρύσσου οἱ γάμοι τοῦ ἐν Ροδεσίᾳ τῆς Ἀφρικῆς ἐγκατεστημένου μεγαλεμπόρου κ. Ἀντωνίου Σπ. Βανδώρου μετὰ τῆς ὄραιότητος δίδος Ἑλένης Ματσούκη, κόρης τοῦ γνωστοῦ ἐν Salisbury τῆς Ροδεσίας ἐπὶ σειράν ἑτῶν διαμείναντος ἐπιχειρηματίου κ. Ἀναστασίου Ματσούκη. Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἦτο καὶ τὸ ἔξαιρετικὸν ὄχι μόνον γιὰ τὴν περιφέρειαν Ἐρύσσου, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν Κεφαλληνίαν. Οἱ ἐκλεκτοὶ προσκεκλημένοι, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Χαρ. Ἀντωνιάτος, ὁ ἱατρὸς κ. Β. Λιβαδάς κ. ἄ., αἱ κομψόταται τουαλέτται τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων καὶ ἰδιαιτέρως ἡ χάρις καὶ ἡ ἔξαιρετικὴ ὀμορφιὰ τῆς νύμφης μετὰ τὴν ὑπέροχον νυμφικὴν τουαλέτταν, προσέδωσαν εἰς τὴν ὅλην τελετὴν τοῦ γάμου καὶ τὸ ἀσυνήθιστον καὶ πρωτοφανὲς διὰ τὸν τόπον μας. Μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ μυστηρίου ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμωπιάτου Ἱερῶς Παναγῆ Ἀντύπα, τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἀνεχώρησεν ἀμέσως μέσφ Σάμης διὰ Κέρκυραν.

Ἀπὸ τῶν παρευρεθέντων, σημειώσαμεν τοὺς κ.κ. Παν. Βασιλάτον μετὰ τῆς κυρίας του, Γ. Ἀντύπαν λοχαγὸν μετὰ τῆς κυρίας του, τὰς κυρίας Κ. Ἀντύπα καὶ Α. Ἀντύπα τὸν κ. Γερμενὴν μετὰ τῆς κυρίας του, τὰς δίδας

Βανδώρου, Ματσούκη, Ἀντύπα, Γερμενῆ κ.ἄ. καθὼς καὶ τοὺς κ.κ. Γερ. Ἀντύπαν, Κ. Βανδώρον, Ματσούκην, Γερμενὴν Κ. Ἀντύπαν κλπ.

Τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» συγχαίρουν θερμότητα ὅλους τοὺς εὐτυχεῖς συγγενεῖς τῶν νεονύμφων καὶ ἰδιαιτέρως τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Ματσούκην καθὼς καὶ τὴν κυρίαν Ἀρίστην Σπ. Βανδώρου, εἰς δὲ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἀντωνίου Βανδώρου εὐχονται πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς τὴν νέαν τῶν ζωὴν.

Προαγωγαὶ

Διὰ διατάγματος ὑπογραφέντος παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Γεωργ. Κονδύλη προήχθη εἰς λοχαγὸν ὁ ἐν πολεμικῇ διαθεσιμότητι ὑπολοχαγὸς κ. Γεώργιος Ἀντύπας. Θεομὰ συγχαρητήρια.

ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΙΒΑΘΩ

Εὐτυχεῖς γάμοι

Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθησαν εἰς Κεραμιῆς οἱ γάμοι τοῦ ἱατροῦ κ. Γερασίμου Δ. Καββαδία μετὰ τῆς καλλίστης δίδος Αἰκατερίνης Βαλλιάνου. Τὸ σαλόνι ἦταν στολισμένον μετὰ διάφορα ὄραιότατα πολύχρωμα ἄνθη ποῦ ἦσαν θαυμάσια συνδυασμένα μετὰ τις ποικιλόχρωμες τουαλέττες τῶν παρευριστομένων δεσποινίδων καὶ κυριῶν. Διακρίνομεν τὰς δεσποινίδας Μαρίκαν, Κερασώ, καὶ Σοφίαν Χριστ. Βαλλιάνου, Ἀγάπην Καμπίστη, Μαίρη Σούλη, Ἑλένην Καββαδία, Αἰκ. Γιαννουλάτου, Αἰκατ. Ἀλιβιζάτου, Μαρίαν Καμπίτη κλπ. Τοὺς κυρίους καὶ κυρίας Ματαράγκα, Δ. Καββαδία, Μ. Ἀλιβιζάτου, τὴν κυρίαν Μαριάναν Κουρῆ καὶ τοὺς κυρίους Μιχαὴλ Βαλλιάνου, Μαρ. Βαλοσαμάκη, ἱατρὸν, Ἀλ. Καββαδία κ.ἄ. Μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ μυστηρίου οἱ νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν δι' Ἀθήνας. Τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» τοὺς εὐχοῦνται πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ἘΛΛΗΝΙΚΟΝ ἌΝΤΙΣΤΑΣΙΝ
 Ἀπήγαγε ἑλληνὸν ἀντὶ ἑλλήνης!

Τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ὁ Ἰωάννης Μελάς ἐκ Τρωϊανάτων ἀπήγαγε βιαίως τὴν Ναυσικᾶν Βαλεριάνου ἐκ Μηνηῶν, νομίζων ὅτι

αυτή είναι ἡ Μαριάννα Φωκά!... Ἴδου καὶ ἡ μικρὰ ἱστορία τῆς κατὰ λάθος ἀπαγωγῆς...

Ὁ Μελᾶς μὴ γνωρίζων τὴν ἀπουσίαν τῆς διδος Φωκά εἰς Ἀθήνας, ἐπέδραμεν μετὰ τριῶν φίλων του τὰ μεσάνυχτα, εἰσῆλθε ἐκ τοῦ παραθύρου ὅπου ἀντίκρουσε τὴν μητέρα τῆς Βαλεριάνου καὶ τὴν ἠρώτησε πού εἶναι ἡ κόρη τῆς, νομίζων ὅτι ὁμιλεῖ πρὸς τὴν μητέρα τῆς Φωκά. Αὕτη ἔδειξε τὸ δωμάτιον τῆς κόρης τῆς καὶ αὐτοὶ εἰσελθόντες τὴν ἀπήγαγον! Ὁ Μελᾶς συνελήφθη.

Τὴν δίδα Βαλεριάνου ἐκακοποίησε νομίζων ὅτι ἔχει ἀπαγάγει τὴν Φωκά. Καὶ εἰς ἀνώτερα!...

Α. ΜΟΘΩΝΙΟΣ

Ἡ «Τουριστικὴ Ἑλλάς»

Ἡ «Τουριστικὴ Ἑλλάς» τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τουριστικὸν περιοδικὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δὸν ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του. Κατὰ τὰ 4 αὐτὰ ἔτη ἠγωνίσθη εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ ὑπὸ τὴν φωτεινὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκλεκτοῦ συμπολίτου καὶ Γεν. Γραμματέως τῆς Κεφαλληνιακῆς τουριστικῆς Ὄργανώσεως κ. Ὁδ. Μαρκέττου, ἐβροήθησεν τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνάπτυξιν τῆς τουριστικῆς κινήσεως εἰς τὴν χώραν μας. Αἱ ἔκτακται ἐκδόσεις του καθὼς καὶ αἱ τακτικαὶ εἶναι, πραγματικῶς κατὰ τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ τέλειον. Συνεργάται του εἶναι οἱ διαπρεπέστεροι διανοούμενοι, ἀρχαιολόγοι καὶ λογοτέχναι καὶ ἡ ἐμφάνισις του καθὼς καὶ ἡ εἰκονογράφισις εἶναι ἐφάμιλλος τῶν μεγάλων ξένων τουριστικῶν περιοδικῶν. Ἐπίσης ἡ «Τουριστικὴ Ἑλλάς» συντάσσεται πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ εἰς ξένας γλώσσας καὶ κυκλοφορεῖ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἰς τὸ τελευταῖον καλλιτεχνικώτατον καὶ πολυτελεστάτον τεῦχος (ἀριθ. 49,50) συνεργάζονται καὶ οἱ κ.κ. Ἄλ. Φιλαδέλφους, Alex Stainmetz, Στέφ. Στεφάνου. Μιχ. Πολίτης, Κ. Μονκλαῖρ κλπ. Ὁ κ. Νικ. Γ. Δέκας Διευθυντῆς Ὑπηρεσίας Ξένων καὶ Ἐκθέσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἀρμοδιώτατος νὰ κρίνῃ ἕνα τοιοῦτον περιοδικὸν ἔργασις ἕνα ἐγκωμαστικὸν ἄρθρον διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτῆν καὶ ἐτελείωνε: «... ἡ Τουριστικὴ Ἑλλάς ἐκδίδεται μὲ μόνην καὶ κυρίαν φιλοδοξίαν νὰ καταστή ἑπιφοιτῆς εἰς τὰ κέντρα μέσῳ τῶν ὁποίων διενεργεῖται ὁ τουρισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὴν Διεύθυνσιν αὐτῆς μὲ τὸσον ζήλον καὶ ἀφιλοκέρδειαν ἐργαζομένην, ἀνῆκε κάθε ἔπαινος, τιμὴ καὶ εὐφημος μνεία».

“ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

“Θροὶ οὐνδρουὸν

Ἐ τ η σ ῖ α

Ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	80
Ἐξωτερικοῦ	Σελ.	10
Ἀμερικῆς	Δολ.	2

Ἐ ξ ἄ μ η ν ο ς

Ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	50
Ἐξωτερικοῦ	Σελ.	7
Ἀμερικῆς	Δολ.	1.50

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι' ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαιτέρως συμφωνία.

Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν διεύθυνσιν : ΠΑΝ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ

Βιβλιοπωλεῖον Α. Καραβία

Ἀκαδημίας 50—Ἀθήναι

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κον Ν. Βανδῶρον, Rhodesia Ἀφρικῆς. Ἐλάβαμε τὰ ἀντίτιμα τῶν συνδρομῶν ποῦ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ εἰσπράξετε καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ. Ἐγράψαμε καὶ ἰδιαιτέρως. Σὰς παρακαλοῦμεν πολὺ νὰ μᾶς ἀποστείλετε καμμιά φωτογραφία ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν Κεφαλλήνων τοῦ τόπου σας γιὰ νὰ τῆ δημοσιεύσουμε.

Κον Πλ. Καβαλλιεράτοιν, Λιζούρι. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σας καθὼς καὶ φωτογραφίες. Ἀπαντοῦμε ἰδιαιτέρως.

Κον Σπ. Γιαννάτοιν, Ἀργοστόλι. Διηγήματά σας θὰ δημοσιευθῆ σὲ τὸ ἐρχόμενο.

Δίδα Μανιάρα, Ἀργοστόλι. Τὸ διηγηματάκι σας ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ.

Κον Ἀρῶσον Αἰώνου. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν καλὰ.

Κον Α. Μακροῖδιν, Κεραμίδες. Σὰς γράψαμε ἰδιαιτέρως.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΕΡΜΠΙΝΗ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΠΡΟΤΙΜΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ:

Μπριγιαντίνη «CARMEN», Κρέμα «ERMINE»

Πουδρες «CARMEN»

Άρώματα, κολώνια, κραγιόν, βερνίκια ονύχων.

Προϊόντα του γνωστού οίκου «ZEPRECO,,

Πρατήρια : Νο 1. Εγυπιδου 75

» Νο 2. Σταδίου 46

Πώλησις χονδρική και λιανική

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Α. ΚΑΡΑΒΙΑ

Γωνία Ίπποκράτους και Ακα-
δημίας 50.

Ίστορικά - Φιλολογικά - Θεο-
λογικά - Ίατρικά έργα εις
άριστα τιμάς

Άγοράζομεν βιβλία και όλο-
κλήρους βιβλιοθήκας με τὰς
συμφεραντέρας τιμάς.

Προμηθεύομεν σπάνια βιβλία

Τὰ τελειότερα έργαστήρια

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

έν Αθήναις

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Πατησίων - Χαλκοκονδύλη 20

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΊΣΤΟΡΙΚΗ ΤΗΛ. 23-341
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ